AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elke Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: Past. S Mateo, Tel. 413
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elke regel meer 10 cts.

Het ene nodige.

Deze week zullen de Curaçaose katholieken in een missieweek op een bijzondere wijze herinnerd worden, dat er eigenlijk op deze **wereld maar een ding** noodzakelijk is, en dat is het redden van onze ziel. Dat is het woord van **Christus**, de Wijsheid Gods.

Het is werkelijk geen overbodige weelde, dat we daaraan eens herinnerd worden; maar de weelde die overbodig is, is de grote hinderpaal daarvan, en maakt ons door het betoverende en schijnschone der wereld, blind voor de grootheid en schoonheid der stad Gods.

We staren ons blind op de luchtkastelen van een stoffelijke cultuur en wereldse wijsheid en worden daardoor arm in ons geloof, waaruit dan vrees, droefheid en twijfel geboren worden. De vrees dat de heiligheid van God eens moest verduisteren bij al die aardse glans en schittering, de droefheid dat wij gelovigen toch eigenlijk nietig en klein zijn tegenover de groten dezer wereld en de twijfel eindelijk, of het vroeger vermeende rotsvaste niet staat te wankelen bij het gedreun dezer grote wereldmachten. Hoe somber en verontrustend de tijd, welke wij thans doormaken op menig gebied ook is, wie wat dieper op de gang der dingen ingaat, bespeurt duidelijk de eeuwige waarheid door St. Paulus reeds geleerd en door Schaepman aldus vertolkt:

De wijsheid der Hellenen,
Vergaat met al haar trots.
De dwaasheid van die klenen,
Is toch de wijsheid Gods.

We hebben er de vorige week op deze plaats in ons blad reeds op mogen wijzen, hoe ten opzichte van de macht van het Pausdom de historie zich weer aan het **wijzigen is. Heeft het inderdaad nu 60** jaar geleden niet geschenen, dat het Pausdom op zijn einde liep? Was er in die dagen toen de Loge schier oppermachtig scheen te heersen over de wereld, geen groot geloof nodig, om met Schaepman uit te roepen, dat de Pausen, hoe schijnbaar alles zich tegen hen keerde, toch nooit zouden sterven.

En nu wat is er van de macht van de loge overgebleven?

Maar de zedelijke macht van den Paus is ongebroken en zelfs liberale dagbladschrijvers moesten nog in de afgelopen dagen erkennen, dat Rome overwinnaar gebleven is en zijn verloren machtspositie zo goed als volkomen heeft veroverd.

En niet door wapengeweld, maar door zuiver geestelijke wapenen.

Is hier niet zichtbaar de Voorzienigheid Gods aan het werk?

Wij doen slechts een andere greep, de ontwikkeling van het atheïsme. Leek het niet een dertig jaar geleden, dat de godlochening der wereld zou overwinnen en het geloof in God zo niet geheel, dan toch voor een belangrijk deel, zou verdringen.

De groten en machtigen der aarde, de nieuwe leiders van de grote sociale beweging, die millioenen volgelingen trokken, het waren allen evenvele pioniers van de atheistische beweging. Stof en natuurvergoding leek de maatstaf der cultuur geworden voor de beschaafde volkeren en het had er alle schijn van, zo zeide prof. de Groot, als rustte op de wetenschappen geen heiliger plicht, dan die van stafdrager te zijn in de zegestoet van de materialistische wijzen.

En wat zien we nu? Dat de godlochening is verschrompelt tot een klein groepje en dat onder de aanhangers van **deze leer, de drang groot geworden is naar een hoger zedelijk leven**, omdat het materialistische monisme, de massa niet langer bevredigen kan.

Weer een andere greep.

Als er iets was, dat we in de laatste jaren als zeker voor de Kerk verloren waanden, dan was het toch wel de communistische buitenwijken van Parijs, waar zich enkele jaren geleden geen priester meer zonder levensgevaar kon wagen. Maar in het liberale Handelsblad zelfs vinden we een artikel, waarin gewezen wordt op 'n zeer sterke opleving van het katholicisme in Frankrijk, hetwelk zich openbaarde in een sterke toenadering tussen Kerk, cultuur en wetenschap. Het „Instituut Catholique" in Parijs bevat thans duizenden studenten en de z.g. vrije maconnieke Universiteit van Parijs tobt met een gebrek aan leerlingen.

Maar niet alleen onder de intelectuelen, maar ook onder de massa maakt het katholicisme in Frankrijk weer grote vordering. In de kerkvijandige banlieurouge van Parijs (de communistische buitenwijken) bestaan op dit ogenblik reeds 60 kleine katholieke kapelletjes, welke druk bezocht worden en waar priesters bijgestaan door leken een krachtig apostolisch werk verrichten en velen weer tot de oude moederkerk terug brengen.

Zo zouden we op dit ogenblik verschillende voorbeelden kunnen aanhalen, die op een treffende wijze demonstreren, hoe ook nu weer in onze tijd de juistheid van dat woord van St. Paulus bevestigd wordt, nl. dat die grootheid en wijsheid **van de wereld altijd weer vergankelijk** blijkt, maar wat door diezelfde wereld als dwaas en bekrompen versleten wordt, telkens opnieuw door zijn onvergankelijkheid bewijst de wijsheid Gods te zijn.

Met die wijsheid Gods, het enig noodzakelijke, zullen onze Katholieken zich deze week op een bijzondere wijze bezig houden.

Gods zegen zal er op rusten en moge het licht wat zij deze week zullen ontsteken, als lichtende kandelaars, allen en alles verlichten in ons dierbaar Curaçao.

De logica zoek.

We lezen in het Januari nummer van het hier op Curaçao verschijnend Protestantenblad het volgende:

Los van Rome beweging.

Wij worden hier op Curaçao door de R. C. pers soms op wat luidruchtige wijze overstroomd met allerlei berichten wie en hoeveel menschen er wel niet overgaan van onze Protestantsche Kerken naar de alleenzaligmakende Moederkerk van Rome.

Natuurlijk is dit hun goed recht, VOORZOOVER de berekening der getallen eerlijk is hetwelk inderdaad niet altijd zoo is, en b.v. met name NIET was in het indertijd geplaatste hoofdartikel in de Amigoe: Is Nederland een **Protestantsch land, in dit artikel was de** redeneering bepaald opmerkelijk scheef.

Laat ons Protestanten ook eens rekenen.

Ik wil mij voor ditmaal alleen bepalen tot Oostenrijk. Sinds 1 Januari 1934 tot **31 Augustus 1934 dus in 8 maanden tijds gingen in Oostenrijk negentien duizend een honderd een en negentig** volwassenen uit de Roomsch Catholieke Kerk over naar de Evangelische kerk terwijl op 31 Augustus van 1934 nog 3713 gevallen in onderzoek waren, die samen 22.904 zielen op een aantal van 260.000 Catholieken lijkt mij dit inderdaad wel verrassend. Bovendien zijn er eenige duizenden uit de Confessielooze kringen en partijen die ook hun toevlucht zoeken in de Evangelische kerk.

Wie de toestand in Oostenrijk kent weet natuurlijk wel dat dit toevlucht zoeken niet altijd een bepaald geestelijke karakter draagt, evenmin als de 600 domine's in Duitschland geestelijke drijfveeren hebben om zich bij Rome aan te melden, gelijk we onlangs lazen.

Laat ons voor alles eerlijk zijn, ook in onze bewijslevering en in onze strijd.

Tot zover het Protestantenblad;

In dit artikeltje is wel zo de logika zoek, dat wij zelf een ogenblik verbijsterd stonden.

Welk logisch denkend mens gaat, wanneer wij verkeerde getallenberekeningen zouden maken over „**Nederland** een Protestants Land?" ter weerlegging daarvan getallen noemen over **Oostenrijk**??

Zo iets noemen we in beschaafd Nederlands „Knollen voor citroenen verkopen." Maar we hebben genoemd artikel in de Amigoe er eens op nageslagen en vinden daar zelfs **geen enkel** getal of berekening over bekeerlingen of overgangen van het Protestantisme naar het Katholicisme.

Het artikel behandelt niets anders dan, wat de **niet-katholieke Minister Marchant** in de **Tweede Kamer** gezegd heeft, ter weerlegging van de door sommige Protestanten verkondigde stelling, dat onze Nederlandse staat zou ontstaan zijn uit de godsdienstoorlog van het Protestantisme tegen het Katholicisme en de overwinning van het eerste.

Alleen de Ds. Kersten en Lingbeek meenden tegen den Minister te moeten opkomen. Alle andere protestante kamerleden hielden hun mond.

De inzender in het Protestantenblad zal misschien spijt gehad hebben, dat hij daar niet tegenwoordig was. Want volgens zijn mening was de redenering van den Minister bepaald opmerkelijk scheef. Maar wij zijn van mening dat we hem kunnen feliciteren, want gezien nu zijn onlogische gedachtengangen zou hij het er al heel slecht hebben afgebracht.

Laat ons voor alles eerlijk zijn, maar niet vergeten, dat aan deze deugd noodzakelijk logisch denken voorafgaat.

Wet en Vrijheid.

Bij de Raad is ter behandeling ingediend een aanvulling van de politieverordening.

In deze aanvulling komt o.a. voor, een bepaling tot het verbieden van de beruchte tamboerdans.

We weten wel, dat er moderne dansen zijn die gemener gedanst worden als de tamboer. Ook dat de tamboer docenter **gedanst kan worden dan welke dans ook.** Maar een feit is dat de tamboer hier is een mensonterende dans, die, willen we een beschaafde maatschappij heten, hier niet meer thuis hoort.

We weten dat men in bepaalde kringen, wanneer men daar vreemde gasten heeft, deze, wanneer de gelegenheid zich voordoet, worden meegenomen om eens een kennis ervan te nemen, hoe het op zoo'n danspartij toegaat. Die vreemdelingen kunnen dan in hun land gaan vertellen, hoe onbeschaafd Curaçao nog is. En er zijn er onder die kringen, die het jammer vinden dat we zulk een bezienswaardigheid zullen gaan missen.

We weten ook, dat er in sommige kringen (bewust of onbewust) een streven bestaat om ons volk dom, achterlijk en onbeschaafd te houden. Want van zulk een volk heeft men h.i. **het minst** te vrezen.

Er zijn er die menen, dat dit schone stuk folklore(!) niet verdwijnen mag van Gods aardbodem, evenmin als de heidense cultuur van Bali niet mag verdwijnen door het invoeren van het Christendom.

Er zijn er... dezen en nog veel meer, die onder de mooie leuze „men moet de mensen hun vrijheid laten" willen dat deze mensonterende dans op Curaçao zal blijven voortbestaan.

De oude antinomistische denkwijze, — De wet is in tegenstelling en strijd met de vrijheid — die de laatste eeuwen de oorzaak is geweest van zoveel revoluties in het zedelijke, religieuse en openbare leven. De verderfelijkste vrucht van het liberalisme.

Twee klassen van mensen kunnen in de wet een hindernis zien voor de vrijheid.

1° Zij die geen vrijheid onderscheiden van bandeloosheid.

2° Zij, **van wie** St. Paulus al zeide, dat **zij de liefde tot de waarheid niet** hebben **aangekweekt.**

Juist **dank zij de wetten** kan er op verschillend gebied geen bandeloosheid meer heersen! En daar is onze vrijheid zeer mee gebaat! Veronderstel eens dat er geen strafwetten en geen rechtbank bestond, dan zou de mens veel vrijer zijn, niet waar? Vrij om te stelen, vrij om te moorden, vrijheid voor zede-misdrijven en teugelloze wraakneming enz. Wat zou er in Gods naam van Curaçao over enige jaren nog over zijn bij zoveel vrijheid!!

Er hapert iets aan die zucht naar volkomen vrijheid, die gelijk is aan bandeloosheid. De mens is niet in alles volkomen vrij; dat leert hem zijn eigen verstand en geweten. De mens is alleen volkomen vrij in het stellen van goede en onverschillige daden, maar nooit in het stellen van slechte daden. Het landsbestuur is evenmin vrij in het laten voortbestaan van slechte volksgewoonten, al zijn die gewoonten nog zo pittoresque. Moeten we soms het koppensnellen en het mensenvlees eten laten voortbestaan als hoogst interessante karakteristieke Folklore omdat het zo'n oud en merkwaardig gebruik is? Ieder verstandig mens ziet de enorme dwaasheid hiervan in. Maar merkwaardig is dat die waarheid niet meer ingezien wordt, als het niet gaat om een scalp of een schedel maar om een redelijke mensenziel. Elke zedeloze dans werkt zielemoordend. Maar dat moeten we dan maar door de vingers zien omdat het zo interessant is!

Het is maar een kwestie van logica!

Winkelsluiting.

De verordening die enkele jaren geleden op Curaçao tot stand gekomen is, op Zondagsrust en winkelsluiting is beslist onvoldoende.

We hebben indertijd zelfs geschreven dat deze verordening het drukken nog niet waard was.

Vorige week is er bij de Koloniale Raad een rekest ingediend ondertekend door een 26 personen. Niet veel, zal men misschien zeggen!

Maar in een ongeorganiseerde stand, zoals onze winkel- en kantoorbedienden, is en moet men helaas ook altijd bang zijn voor repressailles. Velen durven dan ook niet te tekenen, hoewel allen het er mee eens zijn.

In genoemd rekest delen de winkelbedienden mede, dat ze in de week moeten werken van 8-12 en van 1-6. Zondags van 8-1 uur.

Dit nl. wel te begrijpen als regel. Maar uitzonderingen zijn niet zeldzaam.

Bovendien is er zelden of nooit een vrije dag.

Wat zij nu verzoeken is achturige werkdag. En op Zondag een werktijd van 9 tot 12. Verder 2 weken vacantie en bij ontslag buiten hun schuld, twee maanden salaris extra.

Op de internationale arbeidsconferentie was Nederland bij monde van Mgr. Dr. Nolens de grote pleitbezorger voor de achturige werkdag, en een van de eerste landen, die de acht-urige arbeidsdag wettelijk invoerde. We hebben nu de laatste lijsten eens ingekeken van de „Industrial and Laboud information" van de Volkenbond. En Curaçao zal moeten opschieten, of dit Nederlands gebiedsdeel is het laatste land bij de invoering daarvan.

We wensen het rekest het beste succes.

De Nederlandse koninklijke Pakket.

Het vorig jaar heeft de K.W.I.M., later veranderd in de K.N.S.M., het 50 jarig bestaan gevierd. Wel is dus de directe Stoomvaartverbinding tussen Curaçao en het Moederland laat tot stand gekomen. Maar veel vroeger was er al een gouvernementsdienst.

De Hr. W. R. Menkman vestigde daar even de aandacht op in een artikel van de West-Indische Gids Jan. 1935. „**Drie reizen naar Curaçao in den Zeiltijd**".

Hij spreekt daar over de Gouvernementsdienst van 1827.

Wij schrijven het jaartal 1825, omdat op 11 October 1825 een gouvernementsmededeling verscheen van Gouverneur Paulus Roeloff Cantz'laar, dat het aan Zijne Majesteit den koning had behaagd, een geregelde pakketvaart op te richten tussen Nederland en Curaçao.

Te beginnen met 1 Augustus van datzelfde jaar, zou een oorlogsvaartuig als pakket ingericht alle twee maanden van Hellevoetsluis vertrekken en ook iedere twee maanden van Curaçao terugkeren.

De oorlogsbrik Zwaluw die 4 October van Nederland was aangekomen, zou tegen 1 November 1825 als pakket naar 't Moederland gaan en het volgende pakketvaartuig op 1 Jan. 1826 en zo vervolgens iedere twee maanden.

Een verbetering was dat zeker.

Er gingen in die dagen ongeveer 10 schepen per jaar van en naar Nederland. Maar men leefde nog in de tijd van de kapers en steeds moesten dan ook deze schepen van Curaçao tot de Monapassage geconvoyeerd worden door een Nederlands oorlogsvaartuig. Nu er dus een oorlogsvaartuig zelf tot pakket was ingericht werd het reizen behalve regelmatiger ook veiliger.

In dezelfde mededeling van Gouverneur, van Cantz'laar lezen we ook nog het nieuwe posttarief voor de brieven die met 's Rijks pakket zouden worden meegegeven.

Bij kon. besluit van 9 Aug. was dit tarief vastgesteld en bepaald op een gulden voor iedere enkele brief. Wat de prijs betreft was het dus als de Snippost, want ook de post administratie mocht voor het vervoer van zeehaven naar plaats bestemming de brieven met de gewone post bezwaren.

Zwaardere brieven moesten meer betalen volgens „de progressie vastgesteld „bij de tabel gevoegd bij Zijne Majesteits „besluit van den 2den Februarij 1818, „edoch met inachtneming der verhooging „van het primitive port van zestig cents „tot eene gulden."

Men ziet wel, met grammen werd in die dagen nog niet gerekend.

Hoe was nu deze pakketvaart ingericht?

De koning zelf had bij besluiten van 21 Juni en 11 Juli hiervoor een reglement gemaakt.

De passagiers waren verdeeld in drie klassen, respect. van ƒ 500, ƒ 300 en ƒ 70. Kinderen beneden 12 jaar de helft.

Vóór het vertrek moesten deze prijzen betaald worden in Rotterdam, bij den commandant der Marine van het hoofddepartement van de Maas: in Curaçao bij het Gouvernement. Voor deze vrachtprijs mochten de passagiers meenemen twee gewone koffers en verder alle kleine artikelen als casetten, trommels, welke zij in de hutten zullen bergen.

Maar voor verdere kisten, koffers, meubelen, gemunt en ongemunt geld enz. werd een aparte vrachtprijs berekend.

Voor die bagageprijs kregen de passagiers behoorlijk logies, beddegoed, meubilair, licht, kost en drank, voor zoverre het koffie en thee betreft, „benevens het gewone scheepsrantsoen van sterken drank (de oorlam) in een achtste flesch per dag bestaande."

De kajuit van den kommandant bleef gereserveerd, maar verder waren de eerste klas passagiers gehuisvest in de „officierskamer, waar zij ieder eene hut met eene slaapplaats, in eene vaste kooi bestaande, ter hunner beschikking zullen hebben."

De 2e klas passagiers hadden hun verblijf in de hutten aan de voorkant van de officierskamer. Twee passagiers in één hut.

De 3e klas passagiers huisden bij het scheepsvolk. Zij kregen een hangmat voorzien van de nodige kooigoederen.

De maaltijden van de eerste klaspassagiers werden gehouden in de officierskamer en bestonden in ontbijt, middageten, des middags thee en avondmaal. Bij deze maaltijden zaten ook aan, de kommandant, de adelborsten, de chirurgijn en de victualiemeester.

Ook de maaltijden der 2de klas passagiers waren in de officierskamer, maar op andere uren. Alleen ook op die uren mochten zij in de officierskamer komen. Het ontbijt echter moest voor de hutten genuttigd worden.

De 3e klas passagiers kregen het gewone scheepsrantsoen.

Het meubilair voor iedere hut bestond uit een tafeltje en een kandelaar met snuiter.

Verder was er voor iedere persoon een paardeharen matras, 2 veren kussens, een wollen deken met katoenen sprei, een stoeltje, een tinnen kamerpot, een waskom, een waterkaraf met bierglas.

Verder twee beddelakens, twee slopen en een handdoek. „Deze laatste drie artikelen onder behoorlijke en gebruikelijke verschooning."

Het ontbijt bestond uit vers brood of beschuit, boter, kaas, koffie, thee en suiker. Voor de eerste klas bovendien nog gerookt vlees. Het middageten der eerste klas had als 1e geregt: soep of visch. Het 2de geregt was twee soorten vlees of gevogelte, twee soorten gedroogde of ingelegde groenten, aardappelen en een soort meelspijs.

Als dessert werd hieraan nog toegevoegd: brood of beschuit met boter en kaas.

De tweede klas kreeg erwtensoep op de dagen dat die aan boord geschaft werd, twee soorten vlees of vis, aardappelen en gedroogde of ingelegde groenten.

Het avondeten bestond uit brood, boter, kaas, koud vlees van het middagmaal of gerookte rundertong of gerookt vlees.

Voor de eerste klas was hier nog bij haring of ansjovis.

Verder was aan het koninklijke besluit nog een hele opgave toegevoegd van de levensmiddelen, welke voor de voeding door de Victualienmeester aan boord bezorgd moest worden.

Ook een tarief van wijnen en andere verversingen was nog hieraan toegevoegd.

We kunnen zeggen dat de prijzen hiervan niet hoger waren als thans. Alleen de jenever kostte slechts 10 cts. per glas.

Merkwaardig is toch zeker, de overeenkomst met onze tegenwoordige mailboten.

Zeker zijn deze veel luxer en van meer comfort voorzien, maar in hoofdtrekken gaat nog heel veel terug naar de pakketboten van vroeger.

Volksontwikkeling.

We zijn Mr. Bichon dankbaar voor zijn vraag in de zitting van de Koloniale Raad op 18 Dec. l.l.

„Ik zou gaarne van de gemachtigde van het Bestuur willen vernemen waarom het beroepsonderwijs volgens de Memorie van Toelichting geheel aan het particulier initiatief zal moeten worden overgelaten? Naar mijn mening is zeker plaats voor openbaar onderwijs in deze richting."

Dankbaar zijn we om het antwoord vooral, wat de Hr. Schroeder daarop gaf:

„Ten aanzien van het geven van vervolg- en beroepsonderwijs is het Bestuur altijd diligent geweest; doch het blijkt meer en meer, dat het particulier initiatief te dezen in de eerste plaats is aangewezen. Het Gouvernement heeft herhaaldelijk cursussen opgericht voor handelsonderwijs, zeevaartonderwijs en opleiding van leerkrachten voor lager onderwijs. In het begin bestond voor deze cursussen veel belangstelling, doch deze belangstelling verminderde steeds gaandeweg, totdat de cursussen doodbloedden.

Als voorbeeld van geslaagd particulier initiatief, kan de ambachtsschool worden genoemd." Aldus de Heer Schroeder.

We hebben op het ogenblik op Curaçao op het gebied van vervolgonderwijs een particulier initiatief aan het werk, waarvan we van harte hopen, dat we over jaren kunnen zeggen dat het ook geslaagd is.

De jonge ijverige actieve R.K. Onderwijzersbond Don Bosco zal 1 Maart beginnen met een cursus vervolg-herhalingsonderwijs, waarvoor zich thans meer als 100 personen hebben opgegeven. Voor de cursus Nederlandse taal alleen een 70.

Belangstelling is er dus wel, een bewijs dat de behoefte gevoeld wordt.

Maar of de belangstelling blijft, ook wanneer de moeite en lasten van het les nemen in hun volle zwaarte gevoeld worden?

We hopen dat dit particulier initiatief ook in de toekomst blijken moge, in een behoefte te voorzien.

Deze onderwijzersvereniging is een onderafdeling van de Cur. R. K. Volksbond. Na het grote succes, wat deze bond thans boekt in haar ambachtschool, is er blijkbaar een nieuw krachtig leven in de bond gevaren. We bedoelen hiermee niet een post hoc, propter hoc, uit te spreken. Maar zeker is de bond thans opgefrist door een nieuwe sociale geest.

We hadden dezer dagen inzage van een nieuw sociaal werkprogramma, dat geen gezwam in de ruimte was, maar zakelijk en uitvoerbaar, waaraan ook reeds een begin van uitvoering gegeven is, door woningbouw voor arbeiders en middenstand. We zagen de tekeningen en plannen mooi en goedkoop.

Wanneer de bond zo blijft werken, brengt ze zegen onder het volk; zal de bond ook gesteund en geholpen worden en verdient ze ook onze volle sympathie. Het Gouvernement is voorgegaan hierin, nadat het gezien heeft, dat de nieuwe opzet degelijk is en gezond, wars van grote woorden en utopieën.

Van harte wensen we deze nieuwe geest in de bond nog grotere en meerdere successen.

Algemeen Overzicht.

Een der grote punten waarmede, zoals indertijd gemeld werd, het verdrag van Versailles rekening hield, was het zelfsbestemmingrecht der kleine volkeren. En het gevolg daarvan was, dat de landkaart van Europa meer en andere kleuren kreeg, dan in de tijd dat wij nog op de schoolbanken zaten.

Alleen Silezië en de Saar kregen een neutrale kleur. En eindelijk heeft dan nu ook de Saar zijn zelfbestemming gekregen.

We dachten al dat daarmee nu het Versailles verdrag zijn beslag gekregen had, maar het tegenovergestelde schijnt waar te zijn.

De uitslag van de Saarstemming is oorzaak geweest, dat andere volkeren, o.a. in het vroegere Oostenrijk, in Eupen en Malmedy de laatste weken in beweging zijn gekomen en ook door een volksstemming herziening van hun inlijving willen. Want in de Saarstemming heeft iets gezeten dat niet alleen voor Frankrijk heel onprettig is, maar ook de morele positie van het vredesverdrag niet versterkt.

Niet onhandig heeft Hitler daar op gewezen, toen hij in een rede meedeelde, dat indertijd te Versailles, zowel Engeland als Amerika met het Franse voorstel om het Saargebied tijdelijk los te maken van Duitsland, zijn meegegaan op grond van de mededeling door Clemenceau gedaan, dat in het Saargebied ruim 150.000 Fransen woonden. Eerst na deze mededeling is zowel Lloyd George als Wilson omgeslagen en gingen zij met 't Franse voorstel accoord.

Nu is bij deze volkstelling gebleken, dat na 15 jaar Frans bewind, er van die z.g. 150.000 Fransen, nauwelijks 2000 zijn overgebleven.

Dus, zegt Hitler, Frankrijk heeft zijn bondgenoten toen opzettelijk misleid en een vredesverdrag op zulke beginselen gebouwd, mist het morele recht om gehandhaafd te blijven. Ontegenzeggelijk wordt hier een zeer sterk argument tegen de vredesverdragen gelanceerd.

Want wat Hitler hier mededeelde, is inderdaad juist. In het bekende boek van Tardieu „La Paix" geeft deze ons onder het hoofdstuk „Restitution", een uiteenzetting van de besprekingen, die over deze Saarkwestie in Versailles zijn gevoerd en die meermalen opwindend waren en tot ernstige incidenten leidden. Clemenceau beweerde aanvankelijk, dat de Saar Frans was en teruggegeven moest worden, ook om de Fransen schadeloos te stellen voor de mijnen, door de Duitsers in Noord-Frankrijk vernield. Prof. Gallois moest de argumenten leveren voor deze stelling en deze beweerde, dat de Saarbewoners nooit van Pruisen gehouden hadden, dat de Franse gevoelens snel zouden herleven, en dat wanneer het Saargebied niet meer werd opgeofferd aan de belangen van Westfalen, de Saarbewoners zich in Frankrijk zeer gauw thuis zouden gevoelen. Ook historisch was het Saargebied Frans gebied geweest. Eind Maart 1919 kwamen deze Franse voorstellen in de Hoge Raad, maar stuitten daar op hevig verzet van Lloyd George en president Wilson. Vooral de Amerikaanse president wilde er niets van horen en toen Clemenceau grof werd, zeide Wilson: „Is het soms uw bedoeling dat ik heenga?" Neen, zei Clemenceau, gij kunt blijven, maar ik ga heen en hij verliet woedend de conferentie.

Engeland verleende zijn bemiddeling en deed een compromis-voorstel. Maar ook dit wees Wilson van de hand. Laten we ons toch niet schuldig maken aan de fout, die Duitsland in 1871 gemaakt heeft, zei Wilson. Het was bij die gelegenheid, dat Clemenceau als uiterst redmiddel de opzienbarende onthulling deed dat 150.000 Fransen, die in het Saargebied woonden, reeds in 1918 een petitie hadden gericht aan den Fransen president Poincaré om bij Frankrijk te worden ingelijfd. Gij wenst de rechten der Duitsers te ontzien, zo beet hij Wilson toe, ik ook. Maar ik wens ook rekening te houden met de rechten van deze Fransen zoals gij ook rekening hebt willen houden met de rechten der Polen en Bohemen.

Tardieu zelf vertelt, dat deze mededeling van Clemenceau grote indruk maakte. Clemenceau voegde er nog aan toe, dat dit petitionnement op het ministerie van Binnenlandse Zaken berustte en streng geheim moest gehouden worden, om de ondertekenaars niet over te leveren aan de wraak van Duitsland.

Wel was met deze onthulling de strijd door Clemenceau niet gewonnen, maar hij had wel een bres geschoten in het afwijzende standpunt van Wilson. Het heeft er later nog gespannen, we herinneren aan het befaamde telegram van Wilson naar Washington om zijn jacht te sturen, teneinde hem te halen, omdat hij bij de huidige revanche-geest van Frankrijk niets bereiken kon.

Maar die 150.000 Fransen bleven een rol spelen en hebben tenslotte niet weinig bijgedragen, dat Wilson tenslotte meeging met een 15-jarig protectoraat van de Volkenbond. En nu blijkt, dat deze verklaring van Clemenceau slechts verzonnen was, althans niet op feiten berustte.

Dat is een morele klap voor het werk van Versailles.

Wij kunnen er intussen van op aan, dat de grensverdeling in midden-Europa vooral ten koste van Oostenrijk en Hongarije, ten bate van de Balkanstaten, op nog minder eerlijke wijze is geschied. Van het Saargebied wist men nog iets, van de grenskwesties daar had men in Versailles nooit iets gehoord, men kon dus zoveel verzinnen als men wilde. Als hier ook eens een tipje werd opgelicht, dan zou er ook een bedenkelijk luchtje te voorschijn komen.

BUITENLAND.

Toch te slim af.

De Mariniers vertrekken vandaag weer uit het Saargebied. Zij hebben niet op behoeven te treden, doch hun indruk was, dat het toch goed was, dat zij er waren. Hun hoofdkwartier was in Echweiler gevestigd, waar commandant De Bruyne met zijn staf zijn tenten had opgeslagen.

Zij hebben ondervonden, dat zij met tegenstanders te doen hadden, die even geheimzinnig als onbegrijpelijk te werk gingen. De telefoonverbinding werd n.l. volkomen gesaboteerd. Van het algemeen hoofdkwartier uit was order gekomen, geen geheime mededelingen via de telefoonlijn te doen, daar men vermoedde, dat alle gesprekken zouden worden afgeluisterd, doch feitelijk was elke mededeling, die de commandant der troepen deed, geheimzinnig en bovendien leende het weer er zich niet toe, op grote schaal een ordonnance-dienst per motor in te stellen.

De Hollandse officieren meenden toen er wat op gevonden te hebben. Zij spraken af dat zij zich door de telefoon met elkander zouden verstaan in het... Maleis en zo geschiedde het, dat op de gedenkwaardige Zondag, de 13e Januari in de Zuidwesthoek van het Saargebied door de telefoon vrijwel uitsluitend Maleis werd gesproken.

Doch wie schetst de verbazing van den commandant, toen hij, nadat op deze wijze twee uur lang was getelefoneerd, bezoek kreeg van iemand, die hem vertelde, dat de gesprekken toch werden afgeluisterd. Om dit te bewijzen, haalde de bezoeker uit zijn zak de letterlijke vertaling van een gesprek in het Maleis, gevoerd tussen kapitein Roelofsen en commandant De Bruyne, te voorschijn, een letterlijke vertaling in het Duits. Het gehele gesprek was daarin weergegeven. Zelfs in al zijn détails. Zo had kapitein Roelofsen in het Maleis een woord voor pantserwagen gebezigd en commandant De Bruyne had dit niet verstaan. Hij had gevraagd om dit op andere wijze mede te delen, waarop kapitein Roelofsen de afkorting voor pantserwagen P.A.W. gebruikte. Zelfs dit was de medeluisteraars niet ontgaan. Alleen, ze hadden er in hun vertaalde bericht C.L.W. van gemaakt. Zo gaf het dus niets of men elkaar in het Maleis de orders doorgaf.

Deze mededeling verwekte natuurlijk een stemming van ongerustheid. Het was niet prettig te weten, dat onbekende, geheimzinnige tegenstanders alle moeite deden, achter de bewegingen van de Hollandse troepen te komen.

Men vreesde dat er wat achter zou schuilen en onmiddellijk is dan ook 't consigne gegeven, bij elke tegenstand uiterst streng op te treden. Niemand en niets mag worden ontzien.

Het is natuurlijk geen toeval geweest, dat er iemand op de telefoonlijn heeft meegeluisterd, die Maleis kende. Een der partij-organisaties moet doelbewust iemand in het gebied der Hollandse mariniers hebben geplaatst, die Maleis verstond. Men heeft er op gerekend, dat onze soldaten, die immers dikwijls in Indië zijn, zich van deze taal zouden kunnen bedienen!

Het geschenk van den Paus.

Mejuffrouw José Laval heeft van den Paus een rozenkrans gekregen van, zegt men, kornalijn. Toen ze weer de grens overkwam, opende ze uit eigen beweging de doos, waarin het kleinood geborgen was. De strenge tollenaar zei:

— De schrijn en het sieraad, beide nieuw, daar moet u voor betalen.

— Ik kan u de factuur niet overleggen, het is een geschenk van den Heiligen Vader.

— Dan kunt u doorgaan, juffrouw; diplomatiek valies.

Zuster van wijlen koning Albert in het klooster.

Prinses Josephina van België, weduwe van Prins Karel von Hohenzollern, is Zondag 20 Januari opgenomen in het St. Liobaklooster te Guntersthal bij Freiburg in Zwitserland.

Prinses Josephina Carola Maria Albertina is de zuster van wijlen koning Albert en prinses Henriette, hertogin van Vendome. Zij werd geboren te Brussel op 18 October 1872. In 1894 trad zij in het huwelijk met prins Karel von Hohenzollern, die overleed op 2 Februari 1919. Sedertdien leefde de prinses teruggetrokken op een kasteel in het Rijnland. De laatste maal dat zij zich te Brussel bevond, was op 20 Februari 1934, ter gelegenheid van de begrafenis van haar broer, koning Albert.

Sabotage aan boord van de „Normandië".

De „Liberté" deelt mede, dat het in aanbouw zijnde schip „Normandië" onder een sterke politiebewaking is gesteld, daar men geconstateerd heeft, dat de electrische kabels gedeeltelijk zijn beschadigd, teneinde later kortsluiting te veroorzaken.

De Franse Katholieken en het Onderwijs.

Aan het zoeven gepubliceerde officiële jaarverslag van het Bureau voor Onderwijs ontlenen we de navolgende gegevens. In het afgelopen jaar telden de gezamelijke Katholieke bijzondere lagere scholen te samen 927.469 leerlingen. Uit de rapporten van de enquête, die in 1930 werd gehouden blijkt dat dit aantal toen 823.865 bedroeg. In drie jaar samen 927.469 leerlingen. Uit de rapporten van de enquête, die in 1930 werd gehouden blijkt dat dit aantal toen 823.865 bedroeg. In drie jaar tijds is het aantal leerlingen dus met ruim 100.000 vermeerderd. Deze stijging is geen gevolg van de toename van het aantal katholieke leerplichtige kinderen, maar van het feit, dat talrijke nieuwe scholen zijn gesticht en vooral ook van het meerdere vertrouwen, dat Franse katholieken stellen in katholieke scholen.

De Franse katholieken brengen zeer zware offers voor het onderhoud van hun onderwijs-instellingen. In het afgelopen jaar werden voor de salariëring van de 29.253 onderwijzers en leraren meer dan 500 millioen francs uit vrijwillige bijdragen bijeengebracht. In geen enkel land ter wereld betalen de katholieken zoveel voor de opvoeding der jeugd als in Frankrijk.

NEDERLAND.

NIEUWE CONCURRENT OP DE INDIë-LUCHTLIJN.

Deutsche Luft Hansa zal dienst openen van Berlijn over Britsch-Indië naar Sjanghai.

Naar de Tel. verneemt zal de K.L.M. op de Indië-luchtroute 'n nieuwe concurrente krijgen, namelijk de Deutsche Luft Hansa. In samenwerking met de „Euzasia Aviation Corporation" zal de Deutsch Luft Hansa namelijk eerlang een luchtlijn openen tussen Berlijn en Sjanghai. De route, die gevolgd zal worden, is voor een belangrijk deel gelijk aan die, welke de K.L.M., de Imperial Airways en de Air France thans vliegen, waardoor dus feitelijk een vierde concurrent ten luchttonele verschijnt.

Wij vernemen verder, dat de Deutsche Luft Hansa eveneens passagiers en luchtpost uit Europa naar Britsch-Indië en Oost-Azië zal vervoeren.

Van Berlijn uit loopt het traject over Midden-Europa naar Athene. Op het ogenblik schijnen er nog moeilijkheden met Griekenland te bestaan, welke nog niet zijn opgelost.

Langs Britsch-Indië wordt dan via Rangoon naar Annam gevlogen, verder over Canton naar Shanghai, dat in circa 60 vlieguren bereikt zal worden.

Gevlogen zal worden met Juncker 52 toestellen, dezelfde waarmede de Deutsche Luft Hansa op Nederland vliegt.

Werkeloosheid in Nederland.

Blijkens mededelingen der Rijksdienst van werkeloosheidsverzekering en arbeidsbemiddeling liet de werkeloosheid zich in de aanvang van 1934 in vergelijkink tot de aanvang van 1933 hoopvol aanzien. In de zomer van het jaar 1934 werd de toestand echter ongunstiger dan in die van het jaar 1933. Bij 1062 organen der openbare arbeidsbemiddeling stonden op 29 December 1934 in totaal 427.272 werkzoekenden ingeschreven, waaronder 406.628 mannen. Hiervan waren werkeloos 408.811 personen, waaronder 393.417 mannen. Jaarlijks wordt in Nederland 250 á 260 millioen gulden uitgekeerd aan werklozensteun en armenzorg. Om een denkbeeld te geven, wat deze cijfers betekenen, vertellen we, dat iemand, die dat bedrag in bankbiljetten van *f* 25.— zou moeten uitbetalen en 1200 biljetten per uur zou neerwerken om precies in één jaar met de tellen, dag en nacht zou moeten doorbetaling gereed te zijn!

Het aantal gegradueerden in Nederland.

Door het Centraal Bureau voor de Statistiek is, uit bij de volkstelling 1930 verzamelde gegevens, samengesteld een statistiek van academisch gegradueerden, d.w.z. van hen, die een diploma of graad verwierven aan een inrichting van hoger onderwijs (hogeschool). Buiten het onderzoek vielen personen met diploma H.B.S., gymnasium, enz., voorts de oud-leerlingen der veelsoortige niet wettelijk geregelde onderwijsinstellingen, zoals die tot opleiding van predikant, zendeling, enz. en ten slotte de personen, die de titel van ir. voeren zonder aan een hogeschool te hebben gestudeerd.

Voor een bespreking van de vraag of er niet een wanverhouding is ontstaan, of dreigt te ontstaan, tussen opleiding van en behoefte aan academici, kan het verzamelde materiaal goede diensten bewijzen.

Van het totaal aantal gegradueerden (23507) nemen de medici de grootste plaats in (25 pct.), gevolgd door de juristen (22 pct.) en technici (20 pct.). Nederland telt één gegradueerde op elke 338 inwoners. Acht procent der afgestudeerden zijn vrouwen. Van deze vrouwelijke afgestudeerden is 63 pct. ongehuwd, welk percentage voor de totale vrouwelijke bevolking boven 20 jaar slechts 28 pct. bedraagt.

Opvallend is het grote percentage academici zonder kerkelijke gezindte (33 pct. tegenover 14 pct. voor het gehele volk) en het geringe aandeel der katholieken (14 pct. tegenover 34 pct.), welk percentage echter stijgt tot 27 pct., wanneer de R. K. geestelijken, die geen opleiding aan de Universiteit ontvangen, worden meegerekend.

Het grootste aantal gegradueerden per 100.000 inwoners bezit Leiden (846), op de voet gevolgd door Den Haag (803); een gering aantal toont Rotterdam (225), welke stad ver achterblijft bij de andere grote steden (Amsterdam 410, Utrecht 717). Op het platteland zijn de medici het grootst in aantal, in de grote steden de juristen en in de overige steden de technici. In de gemeenten met minder dan 20.000 inwoners, welke 51 pct. van de bevolking omvatten, woont slechts 30 pct. van de gegradueerden, voor de grote steden zijn deze cijfers resp. 27 pct. en 44 pct.

Een indeling van de bedrijfsgroepen, waarin de gegradueerde werkzaam is, toont een zeer genuanceerd beeld. De theologen komen met 88 pct. voor in de groep „godsdienst", met 92 pct. in de „vrije beroepen", terwijl zij, die wijsbegeerte en letteren studeerden voor 86 pct. een betrekking bij het onderwijs vonden.

Concentratiekamp voor communisten.

De Nederlandse regering is van plan een concentratiekamp op te richten voor alle vreemdelingen die de openbare rust en orde in gevaar brengen, aldus een officieele mededeling van Woensdag.

De reden van dit besluit is het ordestorend optreden van talrijke Duitse communisten die in Holland een toevlucht vonden en misbruik maken van de Hollandse gastvrijheid door overal last te bezorgen en te trachten nieuwe communistische afdelingen te vormen. De emigranten werken nauw samen met de Hollandse communisten en het gevolg is geweest, een aanzienlijke vermeerdering van communistische demonstraties die meestal in Amsterdam gehouden worden als steun voor de eis om vrijlating van de communistische gevangenen in Duitsland. De regering heeft besloten een einde te maken aan deze stand van zaken door de oprichting van een concentratie-kamp volgens het model van het Belgische concentratie-kamp te Merxplas.

BOVENWINDEN.

Landbouw en veeteelt op St. Eustatius.

Een goed kenner van St. Eustatius deelt ons mede:

In aansluiting aan en ter aanvulling van uw bericht in uw blad van 2 Febr. „Aardappelen van St. Eustatius" het volgende:

Z.Ed. Mr. Schutte, Plvgd. Gezaghebber zag voor de landbouw alhier een bron van inkomsten in een oogst van „Irish potatoes". Met goedkeuring van de Gouverneur en met gelden der planters door de Bedrijfsvereniging voorgeschoten, werd een proef genomen. Na in Holland informaties te hebben ingewonnen, welk soort aardappel het best zou beantwoorden aan deze grond en dit klimaat, werden 650 kratten besteld, van twee verschillende soorten aardappelen, die onder de gunstigste conditiën onder de planters werden uitgedeeld. Ofschoon verre van geheel ontmoedigend, was het toch jammer genoeg dat bij de eerste proef niet het succes verkregen werd dat verwacht werd. Weersgesteldheid is bij het begin der planting enigszins tegen geweest — de planters hebben niet allen conscientieus de poters voor het doel gebruikt — raadgeving in plantmethode werd niet correct opgevolgd — grond was niet voldoende bemest — veel last van insecten en wormen — allen oorzaken, die de proef gedeeltelijk deden mislukken — doch die weggenomen en voorkomen, wel uitwijzen op een groot succes bij een volgende proef. De gehele oogst, die verwacht wordt, is berekend op ongeveer 25.000 kilo.

De eerste zending waarvan gesproken is in uw blad was 57 kratten van ± 60 pond.

De zending van 9 Febr. zal wezen 12000 kilo.

Meerdere zullen nog volgen.

De grootte der aardappelen is nog wel niet wat het zijn kon in doorsnee, doch van een voldoende grootte. De kleur, geel-vrezig is zeer gewild en van bijzonder goede smaak.

De planters zijn in staat tegen een billijke en concurrerende prijs hun aardappelen op de markt te brengen. Door den Heer Schutte, werd bij zijn dienstreis naar Curaçao, begin 1934, een markt gevonden voor het product. De hr. J. Vreugdenhil verzekerde hem afzet, en werkte zijnerzijds ook mede om de proef door een afname, te doen slagen. Volgens het bericht in uw blad recommandeert hij ten zeerste het artikel.

Algemeen blijft men hier vertrouwen stellen in de cultuur van de Irish patatoes. Met financiëele hulp van het Gouvernement voor deugdelijke bemesting der gronden, en het tegengaan der insectenplagen, vindt men het ten zeerste aanbevolen in het seizoen op het eind van het jaars wederom te proberen. En de opinie is: volgt de landbouwer beter de methode van planten hem aangegeven, en worden de middelen gebruikt ter versterking van de grond en uitroeiing van plagen, kan St. Eustatius in een aardappelen oogst een ruime bron van inkomsten vinden.

Bij al het werk dat de Plvgd. Gezaghebber in q.q. en met al zijn bij- en nevenpostjes (te veel om één man mee te belasten) te doen heeft, heeft de heer Schutte reuzenarbeid verricht in deze proef. Nochtans zijn druk werk belet hem voldoende controle uit te oefenen op deze cultuur. En die controle is, de geest van de plantersklasse in aanmerking genomen, allernoodzakelijkst. Kon hij en had hij zich bij deze eerste proef, als Plvgd. Gezaghebber geheel kunnen wijden aan die taak, voorzeker de oogst had minstens dubbel kunnen geweest zijn.

Ook werd op initiatief van den heer Schutte ll. November koolzaad geplant en uien. Het rode uienzaad bleek niet goed te zijn. Het gele uienzaad leed ook onder het minder gunstige weer en de insectenplaag na de planting.

Kool werd overal geplant, velden vol. Een 20.000 stekjes werden uitgezet, doch door de aanvankelijke droogte en de grote last insecten, werden de kroppen niet bijzonder groot en gingen er massa's verloren. Doch ook in dit product lijkt iets goeds voor het eiland te liggen. Ook voor dat product bestaat een ruime markt in Curaçao. Helaas kon dit jaar niet aan de order van C. worden voldaan. Verscheping in Jan. '26 was na een eerste proefzending 70 kilo. 9 Febr. gaan met de Baralt ± 150 kilo.

Minder gelukkig gaat het met de veefokkerij. Van de 4 Unionstieren, voor hier aangekocht, is er nog slechts één over. Een stierf bij aankomst in Curaçao, 2 hebben zich door de nalatigheid van de hoeders verhangen. Over het algemeen werd deze fokproef door de veehouders niet met groot enthousiasme ontvangen. En toch na het overtuigend geredeneer en inlichten van den heer Schutte en volgens een door hem uitgewerkt plan, had men tot een grote kudde van dit nieuwe ras kunnen komen, indien meer medewerking en zorg had kunnen worden verwacht van de veehouders. Grotendeels was het gemakzucht die velen weerhield van de stieren gebruik te maken.

De verscheping van vee naar C. gaat systemathisch. Iedere reis van de Baralt gaan 3 á 4 stuks vee mee en een aantal van 10—40 schapen. Waar voorheen voor het vee alhier geen markt bestond is dit een aanwinst. De prijzen zijn redelijk. Waar het gewicht van het vee hier gering is en de kwaliteit van vlees minderwaardig van wege de degeneratie van het ras, kunnen hoge prijzen niet verwacht worden. Het gemiddeld gewicht van runderen, levend gewicht, is hier, tussen 6 á 800 pond. De prijzen er voor verkregen varieeren tussen 45 á 70 gulden.

De verbetering van het ras is dus zeer aanbevolen. Langzamerhand begint de veehouder het in te zien, dat verbetering van het ras en betere verzorging van het vee, de enigste manier is, om hogere prijzen te verkrijgen. Men begint ook meer gras aan te planten voor weiland. Tientallen zakken Feosine en Ubariet grasstekken zijn reeds uitgedeeld door het Gouvernement.

Langzaam, zeer langzaam, en met allerveelst taktiek en mensenkennis, — de grootste factoren hier voor het welslagen van een proef — is iets van St. Eustatius nog te maken.

Ongeregeldheden op St. Kitts.

Naar passagiers van de Baralt ons mededeelden, zijn er op St. Kitts, tengevolge van een staking in de suikerindustrie ernstige ongeregeldheden geweest. Een Engels oorlogsschip is zelfs daar om de rust te herstellen. Naar men ons mededeelde waren er acht doden gevallen.

De wereld in Vogelvlucht.

Overgenomen uit Boletin Commercial en Curaçaose Volkskrant.

's Werelds grootste luchtschip, de „Macon", van de U. S. Navy is in zee gestort. 81 Personen werden gered, 2 worden vermist.

De verdedigingen van de Verenigde Staten in de Pacific zullen uitermate versterkt worden.

Er dreigde een oorlog tussen Abysinië en Italië. Italië mobiliseerde reeds, maar het gevaar schijnt gelukkig geweken.

Tegen Hauptmann die beschuldigd wordt als de ontvoerder van het kind van Lindbergh, werd de doodstraf uitgesproken. Hij zal op 18 Maart terecht gesteld worden.

Maandag herdacht Paus Pius XI de 13e verjaardag van zijn Pauskroning. O.a. zond Hitler een uitgebreide gelukwens.

Weer is bij de Kamers te Washington een eis ingediend om ten gevolge van de godsdienstvervolging, de diplomatieke betrekkingen met Mexico af te breken.

UIT NEDERLAND.

Prinses Juliana reed Woensdag voor de eerste maal sinds haar ongesteldheid met de Koningin uit voor een bezoek aan de Prinses von Erbach in het Noordeinde-paleis.

Acht mijnwerkers werden in een steenkolenmijn van een Duitse Maatschappij te Kerkrade door een waterdoorbraak verrast. Zeven van hen zijn verdronken.

Een groep communisten en antimilitaristen trachtten een optocht te formeren bij de aankomst van een teruggekeerde opvarende van de „Zeven Provinciën". De bereden politie verspreidde de manifestanten waarvan een licht gewond werd. Dit geschiedde Maandag in Amsterdam.

CURAÇAO.

Bekendmakingen.

De Heer A. van Waveren is ingaande 11 Januari 1935 tijdelijk werkzaam gesteld als Assistent bij de Gouvernements Accountantdienst.

De Heer G. Nijdam is benoemd tot Controleur bij de Hygienische dienst in Curaçao.

Aan de brievenbesteller op Curaçao A. P. Dorothaal is op zijn verzoek ingaande 1 Maart 1935 eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend onder toekenning van pensioen.

De Heer A. H. M. van Weel, commies ter Gouvernements-Secretarie is ingaande 2 Maart 1935 overgeplaatst naar Saba en met ingang van de dag van overname van de dienst aldaar belast met de functiën van plaatsverv. Gezaghebber, ontvanger, chef van het postkantoor en hypotheekbewaarder, en bevoegd verklaard het openbaar ministerie bij het kantongerecht op genoemd eiland waar te nemen en aangewezen om het notarisambt op dat eiland uit te oefenen.

De Heer X. H. Ch. M. Krugers, plaatsverv. Gezaghebber van Saba is ingaande de dag van overgave van de dienst aan den Heer van Weel voornoemd, eervol ontheven van de verdere functiën van plaatsvervangend Gezaghebber, ontvanger, chef van het postkantoor, hypotheekbewaarder en ambtenaar bevoegd verklaard het openbaar ministerie bij het kantongerecht op Saba waar te nemen en van het ambt van notaris, overgeplaatst naar Curaçao en werkzaam gesteld ter Gouvernements-Secretarie.

Mej. I. M. Muskus tijd. schrijfster op het bevolkingsbureau alhier is ingaande 14 Januari 1935 in activiteit hersteld.

E. D. Baiz, werkzaam op het Bevolkingsbureau alhier is ingaande 18 Febr. 1935 benoemd tot tijd. schrijver en overgeplaatst naar het parket van den Procureur-Generaal.

De tijd. schrijver O. C. van der Dijs is ingaande 14 Januari 1935 als zodanig gehandhaafd en werkzaam gesteld op het Bevolkingsbureau alhier.

De adj. commies H. A. Hessling, werkzaam ten kantore van den Gezaghebber van Aruba is ingaande 1 Maart 1935 bevorderd tot commies.

De klerk P. H. J. Breusers werkzaam op het postkantoor op Curaçao is ingaande 1 Maart 1935 bevorderd tot adjunct-commies.

Radionieuws.

De voetbalwedstrijd Nederland-Duitsland zal Zondagmorgen 17 Februari door de Phohizenders op 25.57 en 19.71 meter in het gewone programma worden uitgezonden en Zondag om 3.24 namiddag worden herhaald op 25.57 meter speciaal voor West-Indië.

Kapitein Molenbrugge.

Met het m.s. Iberia vertrekt Donderdag van hier kapitein Molenbrugge.

Kapitein Molenbrugge kwam hier tegelijk met Gouverneur van Slobbe als 1e luitenant onder Kapitein Antheunissen. Kort nog na de overval van Urbina, was het toen voor de politietroepen een moeilijke tijd.

Toen Kapitein Antheunissen in 1933 vertrok werd Luit. Molenbrugge met het commando belast en hoezeer zijn werk hier is gewaardeerd, blijkt voldoende uit

Voor Hollands sprekende katholieken.

De wekelijkse kerkelijke diensten in de stadparochies.

Parochiekerk Pietermaai.

's Zondags:
H.H. Missen: 4½. 6. 7¼ (kindermis). 8½ (Hoogmis).
Lof: 's Avonds 6½.
In de week: HH. Missen 6. 6. 6½ uur

Parochiekerk Otrabanda.

's Zondags:
HH. Missen: 4¾. 7 (kindermis) 8½ (Hoogmis) met Hollandse preek.
Lof: 's avonds 7 uur.
In de week: HH. Missen 6. 6½ uur.

Parochiek rk San Mateo:

's Zondags:
HH. Missen 4¾. 7 (Kindermis). 9 (Hoogmis).
Lof: 's avonds 7.
In de week: HH. Missen 6. 6¾.

In de 3 parochies bestaat er gelegenheid om te biechten:
Iederen morgen na de HH. Missen en iederen avond om 6¾.
's Zaterdags de gehele morgen en na de middag van 4—6; en 's avonds van 6½—8½.

---

zijn onderscheiding tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Maar wanneer we de stemming horen in Kol. Raad en Pers dan blijkt ook dat de politie thans niet meer aan die critiek onderhevig is, als vroeger. Dit werd voor een groot deel bereikt door het optreden van Kapitein Molenbrugge.

Onze beste wensen vergezellen hem en zijn familie op zijn reis via de Pacific naar Oost-Indië en mogen hem blijven volgen op zijn verdere loopbaan in Indië.

Touristenschepen.

Deze week worden hier verwacht:
Woensdag 20 Febr.
Het m.s. Georgic, wat 14 Febr. van New York is vertrokken en 1 Maart daar weer arriveert.
Vrijdag 22 Febr.
Het s.s. Rotterdam: van New York vertrokken 16 Febr. en daar weer terug 22 Febr.
Zaterdag 23 Febr.
Het s.s. Homeric wat van Southampton komt.

Franse Oorlogsschepen.

Donderdag a.s. komen hier op bezoek de Franse oorlogsschepen Jeanne d'Arc en D'Entrecasteaux. Over de schepen hebben wij de vorige week reeds enkele bijzonderheden geschreven, alsmede over den aalmoezenier aan boord, die vroeger Luitenant-kolonel was bij de Franse militaire vliegdienst.

Volgens hun ancienniteit geven we hier de Etat-Major:
Capitaine de Vaisseau DONVAL.
Capitaine de Frégate AUBERT.
Capitaine de Frégate SANSON.
Ingénieur Principal du G. M. BRON.
Ingénieur Principal Mécanicien CADRAN
Médecin Principal ROLLAND.
Révérend Père PIERRA.
Lieutenant de Vaisseau MESNIER.
„ „ de St. SEVERIN.
„ „ BLUZET.
„ „ LE NABEC.
„ „ GAUTHIER.
Médecin de première classe MORVAN.
Lieutenant de Vaisseau de LESTAPIS.
„ „ BRUN.
„ „ BERET.
„ „ ABGRALL.
Ingénieur Mécanicien 1re classe LE BROZEC.
Ingénieur Mécanicien 1re classe BOUGARD.
Commissaire 1re classe DEPREZ.
Lieutenant de Vaisseau HALLE.
„ „ PAYAN.
Ingénieur Mécanicien 1re classe BERTHO.
Lieutenant de Vaisseau FEUILLATRE.
Ingénieur Mécanicien 1re classe CARDI.
„ „ 2re „ STADELHOFER.
Médecin Sous-Lieutenant BASTIEN.

Over Commandant **Yves Donval** volgen hier nog enkele bijzonderheden.

Donval is van een zuiver Bretonse familie en geboren 24 Januari 1881 te Rosporden.

Op 1 Oct '99 werd hij leerling van de Zeevaartschool en kwam 2 jaren later als aspirant op het toenmalige schoolschip „Duguay Trouin". Na verschillende rangen te hebben doorlopen nam hij in 1912 als 2de officier op de torpedoboot „Surprise" deel aan de Marokko-campagne, waarbij hij onderscheiden werd met het Legioen van eer.

Met de grote oorlog in 1914 was Donval bij de onderzeedienst en kreeg in 1915 het bevel over een rivierkanonneerboot aan het front. Bij deze krijgsverrichtingen werd Donval in 1916 en 1917 onderscheiden.

Hierna werd hij benoemd als commandant van „L'Inconstant" en om zijn bijzondere verdiensten in de section Duinkerken, toegelaten tot de hogere Marinekrijgschool.

In 1920 werd hij korvetkapitein.

Hij kwam bij de Generale Staf, daarna benoemd tot commandant van de Antares en in 1921 officier van het Legioen van eer. Als fregatkapitein kwam hij in 1924 op de Jules Michelet en daarna als commandant op de vroegere Duitse kruiser Metz. In 1930 werd hij als capitaine de Vaisseau, marine-attache bij het Franse gezantschap in Londen en op 1 Aug. 1933 kreeg hij het belangrijke commando op het schoolschip Jeanne d'Arc, wat sinds 5 October op reis, nu deze week onze haven bezoekt en daar blijft tot Dinsdag 26 Februari.

Ons oprecht welkom en prettige dagen in Curaçao.

Naar Aruba.

Deze week bracht de nieuwe commandant der politietroepen Luit. Diekmann een bezoek aan Aruba, vergezeld van Kapitein Molenbrugge.

Dankbetuiging.

Van de commandant van het Engelse oorlogsschip „Danae", heeft Z.Exc. de Gouverneur een brief ontvangen, waarin hij namens de bemanning, aan Zijne Exc. als vertegenwoordiger van het Curaçaose Volk, zijn erkentelijkheid betuigt, voor de alhier ondervonden gastvrijheid, zowel van autoriteiten als van de bevolking.

Apostolaat ter Zee.

Naar we vernemen zal op verzoek van het hoofdbureau te Londen de afdeling Curaçao van het Apostolaat al het mogelijke doen om de manschappen van de Franse kruisers op een bijzondere wijze van dienst te zijn.

Theater Brion.

Nu er noodzakelijk herstellingen gebeuren moeten, heeft het bestuur van dit Theater, tevens een onbrandbare projectiekamer laten aanbrengen, voor het geven van het filmen.

Nieuwe Missionaris.

In plaats van Pater Dellaert, komt naar Curaçao de WelEerw. Pater C. Heynsbroek, die thans nog in Spanje is. Pater Heynsbroek gaat te samen met Pastoor Hagemans op 5 April aan boord **van de Simon Bolivar, welke 20 April op Curaçao komt.**

J. Hondong.

Met het ss. Costa Rica, is deze week naar het moederland vertrokken de chef-piloot van de Snip, de Hr. J. Hondong. We wensen deze koene vlieger een goede reis en een spoedig herstel van zijn malaria.

We ontvingen van den Hr. Hondong volgend schrijven:

Door omstandigheden niet in de gelegenheid geweest van velen Uwer afscheid te nemen mag ik deze mij geboden gelegenheid benutten en hieraan voldoen, tevens U allen hartelijk dankend voor de gezellige tijd in Uw midden doorgebracht.
Hondong.

Goede reis en welkom.

Deze week zijn ter assistentie naar Aruba vertrokken de Paters Kuipers en Janssens. De Paters Zeppenfeldt en Pennings kwamen hier voor het geven van de Missie.

Met de Baralt kwam hier van de Bovenwinden Pastoor van Teeffelen, die op 14 Maart naar Holland zal vertrekken voor verlof.

De markt te Pietermaai.

Onze collega La Cruz klaagt over de Egyptische duisternis welke heerst in de omgeving van de markt op Pietermaai, vooral omdat er naast een autostandplaats is en een publieke W.C. is, zoals onze collega zeer terecht opmerkt, wat meer licht zeer gewenst.

De Snip.

Nu het nieuwe vliegveld op Aruba klaar is, zal de Snip daar Zondag a.s. overblijven voor het houden van pleziervluchten boven dat eiland.

Nieuwe Gezaghebber Saba.

Zoals uit de Gouvernementsberichten blijkt is de Heer A. H. M. van Weel, ingaande 2 Maart benoemd tot pl.v. Gezaghebber op Saba.

Onze beste wensen.

Journal van de Phohi.

De directeur van de Landsradio en telefoondienst deelt ons mede, dat met ingang van Zondag 17 Februari a.s., de Phohi dagelijks een Journal Parlé zal uitzenden om 9.40 voormiddag Curaçaotijd op een golflengte van 25.57 meter.

's Zondags zal de uitzending ook geschieden maar op 19.71 meter. Vanaf April geschiedt ze op 25.57 en 19.71 meter terwijl ze einde April weer op 16.88 meter komt.

Dr. R. Diaz Fermin.

Zaterdagavond is van hier vertrokken Dr. R. Diaz Fermin. Men had ons medegedeeld dat Dr. Fermin rechtskundige was aan het Ministerie van buitenlandse zaken in Caracas. Doch bij informatie bleek dat Dr. Fermin slechts de advokaat is van de Curaçao Cattle Cy.

Dr. Fermin was hier gekomen tot een vreedzame regeling van de marktkwestie, misschien beter bekend als het geval **Bermudez-Sardeman. Ook de Venezo**laanse regering is hier belanghebbende, vanwege dat thans een belangrijke vermindering is van vee export uit Venezuela. Dr. Fermin is echter weer voldaan vertrokken, zodat we hopen dat deze zaak is geregeld tot voldoening van beide partijen en de vriendschappelijke betrekkingen tussen beide landen niet in 't minst zullen hebben geleden.

Curaçao Grafico.

Volgens onze collega La Tribuna zal er binnenkort een veertiendaagse illustratie verschijnen, onder bovenstaande titel. De redactie bestaat uit de Heren Ernesto S. Noordhof en J. A. L. A. de Groot. We hebben enkele jaren geleden reeds een dergelijk tijdschrift hier gehad, onder dezelfde titel.

We wensen de ondernemers veel succes.

300 Jaar Protestantisme op Curaçao.

We lezen in het Protestantenblad:

CURACAO maakt zich op dit jaar in April te herdenken dat het 300 jaar geleden is dat de eerste Predikant op Curaçao landde en het 110 jaar geleden is dat het eerst in onze oude kerk in het Fort gepreekt werd op bevel van Koning Willem I, na verzoek der beide kerkeraden VEREENIGDE PROTESTANTSCHE GEMEENTE.

Bij den Kerkeraad zullen deze maand worden ingediend groote plannen, die mogen ze worden uitgevoerd een heele hoop werk en organisatie zullen vragen, maar het doel is schoon. Wij zijn o.a. bezig een WIJDINGSWEEK te organiseeren van Donderdag 17 tot Woensdag 24 April.

Mgr. Verriet ad limina.

Medio Mei zal Mgr. Verriet in gezelschap van Pater Spekle naar Holland vertrekken om van daar zijn verplicht bezoek ad limina in Rome te volbrengen.

Tegen November hoopt Mgr. in Curaçao weer terug te keren.

Voor onze abonné's op Aruba.

Verschillende malen is ons reeds gevraagd of het niet mogelijk is de Amigoe per Snip naar Aruba te verzenden. Dit is wel mogelijk, maar niet goedkoop.

Het port bedraagt 15 ct. per 20 gram en een Amigoe weegt 40 gram.

Dat is dus per jaar ƒ 15.60 extra.

Wie dus van Aruba ƒ 6.— per drie maanden wil betalen per abonnement, kan ons dit opgeven en ontvangt Zaterdagsmorgens met de Snip de Amigoe.

Vreemde arbeiders.

De schepenlijsten in de dagbladen beslaan in de laatste weken kolommen.

Meest vreemde arbeiders.

De Baralt bracht er Dinsdag over de honderd.

En toch lopen er hier nog werklozen rond.

We hebben ons daarom ter inlichting tot de bevoegde autoriteiten gewend en deze hebben ons medegedeeld:

Het is thans nodig, dat er op de Isla een groot aantal werklieden worden aangenomen.

Aan de bewoners van het gebiedsdeel geeft men de voorkeur. In de parochies der buitendistricten is geregeld de laatste weken om werkkrachten gevraagd.

Doch het is echter opgevallen, dat ofschoon bij O.W. tengevolge van vermindering van werk, verschillende personen zijn ontslagen, slechts weinigen zich aanmeldden bij de C.P.I.M. Het werk moet daar in ongeveer een half jaar klaar zijn. En zo is de C.P.I.M. genoodzaakt geworden de nodige arbeiders uit het buitenland te betrekken.

Naar we van arbeiderszijde vernamen, bestaat er vooral bezwaar om op de Isla te werken, vanwege het levensgevaar, dat daaraan verbonden is.

Een nader onderzoek in deze kwestie lijkt ons echter wel gewenst.

Ook de firma Dijckerhoff en Widmann heeft zich aldus genoodzaakt gezien vreemde arbeiders aan te werven.

Naar we nader vernemen, hebben we thans de abnormale toestand, dat van de Bovenwinden arbeiders naar Curaçao komen en op de Bovenwinden arbeiders komen werken van de Engelse eilanden, **waar men voor een shilling per dag moet** werken.

Koperen Priesterfeest.

Gisteren vierde de pastoor van Barbed de ZeerEerw. Pater Koenen zijn 12½ jarig priesterfeest.

Ad multos annos.

Sint Cecilia.

Programma der uitvoering op Zondag 17 Februari a.s. des avonds om 7.30 uur op het Brionplein.

1 A l'Attaque Marsch — Blankenburg
2 Si j'étais Roi ouverture — Adam
3 Toujours ou jamais valse — Waldtenfec
4 Menuet de — Paderewski
5 The old Spinning Wheel Foxtrot — B. Hèll

PAUZE.

6 Hulde aan onze Luchthelden Marsch opgedragen aan de bemanning van het het vliegtuig „Snip" door — J. Boskaljon
7 Jetzt wird's gemütlich Potpourri — Leuschner
8 Verlornes Glück Noctorno — R. Eèlenbur
9 Asalto Danza — Campos
10 Wilhelmina Marsch — Ch. Maduro

Vergelijkende Staat van de op het eiland Curaçao ingeklaarde vaartuigen.

STOOMSCHEPEN.

	Aantal	Netto inhoud in M³
Jan. 1935	407	2.447.368
Jan. 1934	417	2.576.428

ZEILSCHEPEN.

	Aantal	Netto inhoud in M³
Jan. 1935	118	11.916
Jan. 1934	88	7.771

Zeilvaart over de maand December 1934.

binnengekomen van:		vertrokken naar:	
Aruba	32	Aruba	29
Bonaire	34	Bonaire	27
Colon	1	Jacmel	4
Higeurote	1	Jamaica	2
Jacmel	3	La Guaira	10
La Guaira	1	La velo de Coro	11
La vela de Coro	6	Ponce P.R.	1
Ponce P. R.	1	Pto. Cabello	10
Pto. Cabello	10	Rio Hacha	3
Rio Hacha	1		
San Guan P.R.	1		
Tucacas	22		
Zee	5		
	118		97

Moeilijk uit te maken.

Professor, was u 't of was 't uw broer, die verleden maand gestorven is?"

„Dat moet ik dan wel geweest zijn, want m'n broer leeft nog, zover ik weet."

GEMENGD NIEUWS.

OP AMERIKA'S „DUIVELS-EILAND".

Waar Al Capone, „Machinegeweer", Kelly, Barley en andere „Big shots" gevangen zitten.

Voor de eerste maal wordt thans het een en ander medegedeeld omtrent de toestanden op het Amerikaanse „Duivelseiland", Alcatraz, in de Baai van San Francisco, en wel door een der geinterneerden, een zekere John M. Stadig.

Stadig, die nog vijftien jaar moet „zitten" wegens valsheid in geschrifte, verklaarde, dat de gevangenen zich gekwetst voelen en van wrok vervuld zijn, omdat zij door de bewakers als kinderen behandeld worden, en bij het geringste vergrijp in een cel worden opgesloten.

Niemand der gevangenen krijgt de kans, iets op touw te zetten, want voordat hij iets kan beginnen, wordt hij van de anderen afgezonderd.

Al Capone, „Machinegeweer", Kelly, Barley, en alle andere gevangenen worden om half vijf 's middags tot half zeven des morgens in afzonderlijke cellen opgesloten.

In de week dragen de veroordeelden grijze en des Zondags blauwe uniformen.

De bewakers, ofschoon zeer streng, zijn volgens Stadig niet kwaad. Veel afleiding is er niet, doch wel bezit de gevangenis een goede bibliotheek met een groot aantal boeken.

De trots van de „big shots", die zulk een grote macht bezaten, toen zij nog op vrije voeten waren, is geheel gebroken door de strenge tucht. De gevangenen kunnen via de celwanden niet met elkaar spreken.

Zij moeten het stellen zonder bioscoop, radio en kranten, welke in andere gevangenissen nog wel eens het leven der veroordeelden veraangenamen. Alleen werd er op „Thanksgivingday" een film vertoond, doch dit was alles.

Het is voorts een grief der gevangenen, dat zij generlei productieve arbeid kunnen verrichten. Ongeveer het enige, dat zij te doen hebben, is het goed wassen van de militairen der nabijgelegen forten.

Een uur per maand mogen zij bezoeken ontvangen, waarbij twee bewakers tegenwoordig zijn. De aan hen gerichte brieven krijgen zij niet in handen, doch alleen de passages, die zij naar het oordeel der gevangenis-directie mogen lezen, en welke daartoe worden overgetypt.

Offerfeest der Anioto's.

Een onderzoek bracht al spoedig aan het licht, dat men hier met een lid van de Mottow-expeditie te doen had en wel met den Engelsman Bruce. Niet alleen tot de blanken, doch ook tot negers, die zich niet bij de Anioto's wilden aansluiten had zich hun haat uitgestrekt. Een inlands hoofdman vertelde aan de soldaten, dat de luipaardmensen een groot aantal negers hadden vermoord en een groot „offerfeest" hadden gehouden. De hulpexpeditie ondervond op haar verdere weg grote moeilijkheden. Door de hevige regens en het dichte oerwoud was het bijna onmogelijk verder te komen. De soldaten hielden echter dapper vol en na twee weken van grote inspanning vond men een vernield filmapparaat en de lijken van vijf blanken, die door de Anioto's waren vermoord. Door dreigementen en overreding slaagde de leider van de hulp-expeditie, kolonel Borah, er ten slotte in iets anders omtrent het lot van de expeditie te vernemen. De luipaardmensen hadden de Pygmeeën voor zich weten te winnen. De gehele expeditie was deels gedood, deels gevangen genomen. Het was Borah onmogelijk nog verder in het oerwoud door te dringen: hij durfde een vrijwel zekere dood voor zijn mannen en zichzelf niet te trotseren en bovendien stond het lot van de ongelukkige leden van de expeditie wel voor hem vast.

De gouverneur van Brits Oost-Afrika heeft thans een verbod uitgevaardigd om wetenschappelijke onderzoekingen in dit gevaarlijk gebied te houden. Verder is een strafexpeditie uitgerust om de Anioto's voor hun wandaden te straffen.

H. Mis onder de grond.

Voor de eerste maal en met bijzondere toestemming van het Vaticaan werd onder de grond een H. Mis opgedragen. Dit had plaats in de mijn de „Esperance" te Montigny bij Luik.

Deze H. Mis werd opgedragen tot intentie van de slachtoffers van deze mijn. In een laag gewelf op 700 M. diepte was een klein altaar geplaatst, met een van dennetakken gemaakt kruisbeeld in het midden. Op het altaar bevonden zich enkele brandende mijnlampen om de kaarsen te vervangen.

Op de harde grond knielden honderden mijnwerkers met eveneens brandende lampen bij zich.

De H. Mis werd opgedragen door de overste van de aalmoezeniers van de arbeid.

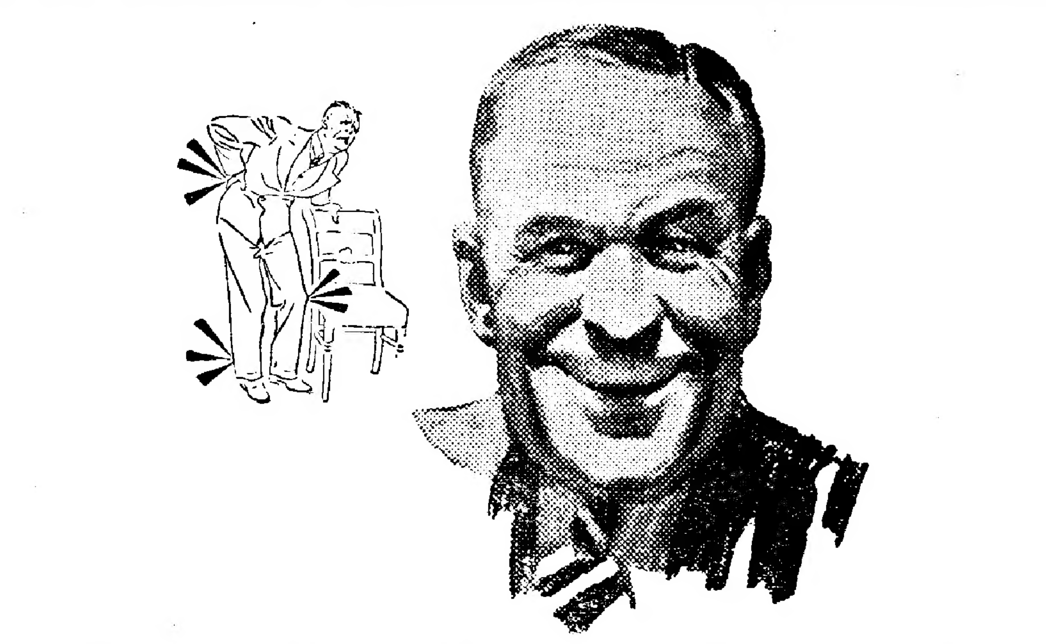
Mislukte roofoverval op een Bisschop.

Toen de katholieke bisschop van de Banaat, Z. H. Exc. Mgr. Kovatsj, zich een dezer dagen 's avonds laat naar huis begaf, werd hij onderweg aangesproken door twee onbekenden, die hem vroegen, zijn bisschoppelijke ring te mogen kussen.

De eerste kuste inderdaad vol eerbied de ring, een kostbaar gouden sieraad, voorzien van diamanten en amethysten.

De ander, een bijzonder krachtig gebouwd man, trachtte de vinger, waaraan zich de ring bevond af te bijten.

Op het hulpgeroep van den bisschop snelden echter enige mannen toe, waarop de dieven het hazenpad kozen.

Britannië beheerst de zeeën totdat . . . de duikboot kwam.

...Voor mensen die de grote oorlog hebben meegemaakt blijven memories van de vooraanstaande personlijkheden uit die tijd steeds interessant.

Niet de minste op dit gebied zijn de herinneringen van den bekenden Engelsen Minister uit de wereldoorlog Lloyd George.

Heel merkwaardig is in het onlangs verschenen deel de opvatting van dezen minister in de duikbotenoorlog. Telkens vinden we een beschuldiging aan het adres van het opperbevel.

Het Opperbevel der Geallieerden huldigde de „theorie van het kanonnenvlees". Het is waar dat geen der grote offensieven op het Westelijk Front tot het beoogde doel heeft geleid. Maar aan de andere kant moest de vijand ook wel hebben gezien, èn aan de Marne, èn bij Yperen, èn voor Verdun, dat er geen doorkomen aan was. En daar ging het toch maar om, niet waar? Want tegenover elke d r i e „Centralen" kon men v ij f „Geallieerden" in het veld brengen. En als er dus maar flink gevechtjast werd, dan was het tenslotte een eenvoudig rekensommetje om na te gaan dat de geallieerden de uiteindelijke overwinning eigenlijk al in hun zak hadden!

Lloyd George zag achter zijn werktafel in Downing street de oorlog anders dan de Generale Staf in zijn kaartenkamer achter het front. De Britse Oorlogsminister heeft tot op dit ogenblik, jaren en jaren na de Wapenstilstand, zijn mening niet gewijzigd. Integendeel, zijn herinneringen staan vol citaten uit officieele stukken, welke zijn stellingen staven. Heeft hij gelijk? Velen die er even veel van kunnen weten als hij, hebben hem hun striemende critiek niet gespaard. Heeft hij ongelijk? Alleen de toekomst, en vermoedelijk zelfs de verre toekomst, zal het leren. Maar telkens weer treft ons zijn daverend „j'accuse" tegen de legerleiding die hij van massamoord beschuldigt. Men heeft de Wereldoorlog, die slechts een uitputtingsoorlog was en ook als uitputtingsoorlog gewonnen werd, gemaakt tot een verdelgingsoorlog! Men heeft millioenen vaders en zonen in het vuur gejaagd zonder dat dit nodig was. Men heeft millioenen jonge levens uitgedoofd of voor goed geknakt voor niets!

Hoe Lloyd George de oorlog zag toen hij kort voor Oudejaar 1916 aan het bewind kwam? „Terwijl de blokkade ter zee langzaam haar fnuikend werk verrichte, hadden de Geallieerden te land voornamelijk deze dubbele taak: ten eerste, moesten zij de Duitsers op het Westelijk Front bezig houden, en ten tweede, op het Oostelijk Front een tegenmacht organiseren om te voorkomen dat de Centrale Mogendheden doorbraken naar de graanschuren en de olievelden van Rusland. De Centrale Mogendheden werden op die manier belegerd. „Wij moesten hen insluiten tot de uitputting hunner hulpbronnen hen dwong om zich over te geven." En dan constateert hij: „Dit was de juiste betekenis der practische mislukking van de Duitse duikbotenoorlog!"

„De duikbotenoorlog bewees dat Duitsland voor zijn ondergang stond," doch dit neemt niet weg „dat de Britse macht ter zee er bijna door vernietigd werd" en dat „bijwijlen onze meest voorzichtige leiders meenden dat wij verslagen zouden worden en dat het 't beste was om vrede te sluiten, terwijl onze schepen nog drijvende waren."

De Duitse legerleiding stond, toen een doorbraak op het Westelijk Front onmogelijk bleek, voor het vraagstuk der blokkade. Roemenië was veroverd, doch kon niet genoeg graan en olie leveren. Het graan, de olie en het koper van Rusland lagen te ver weg: men had tijd nodig om er toe door te dringen en dan ontbraken er de goede verbindingen. Dus moest de blokkade gebroken worden en daarna moesten de Centralen de Geallieerden blokkeren. De keuze der Duitse Admiraliteit viel toen op „de kleine zwaardvis, die in één maand van zijn bestaan reeds meer vijandelijke schepen in de grond had geboord dan de kruisers tijdens heel hun roemrijk doch kort bestaan."

De bouw der kleine onderzeeërs, voor wie een tocht naar het Kanaal een onderneming was, werd stop gezet. Men bouwde grotere duikboten, onderzee kruisers van het type U-53, die in Juni 1916 de Oceaan overstaken naar Amerika. Vlak onder de Amerikaanse kust probeerde de U-53 „Deutschland" de Amerikanen te imponeren door vijf schepen in de grond te boren. Het gevolg was een storm van verontwaardiging. Maar Berlijn vreesde niets en niemand. Men berekende dat „zelfs wanneer Amerika mee ging vechten, er zooveel tijd zou heengaan met het op de been brengen, oefenen en uitrusten van een leger, dat er geen schepen meer over zouden wezen om de troepen naar Europa te brengen. En was deze berekening er nu zoo erg vèr naast?"

In de laatste vier maanden van 1916 verloor de Engelse vloot 632 duizend ton of 32 duizend ton meer dan in de eerste acht maanden van hetzelfde jaar. Daarna, en vooral na 1 Februari 1917, toen de onbeperkte duikbotenoorlog werd afgekondigd, stegen de verliezen snel: Januari, 153 duizend ton; Februari, 310 duizend ton; Maart, 352 duizend ton; April, 526 duizend ton; in deze zelfde maand verloren de Geallieerden en Neutralen in totaal 867 duizend ton. Reeds op 1 Januari 1917 was een vijfde der Britse vloot vernietigd. Men deed wat men kon en bouwde maandelijks 52 duizend ton nieuwe schepen. Maar de onbeperkte duikbotenoorlog deed voor 1917 een verlies voorzien van acht tot tien millioen ton! Minister Runciman zeide in een rapport, dat voor Juli 1917 de scheepvaart vernietigd zou zijn. De Britse Admiraliteit meldde de regering: „Tot heden bestaat er geen afdoend antwoord op deze wijze van oorlog voeren en misschien zal dit ook nooit gevonden worden. Voor het ogenblik moeten we ons tevreden stellen met lapmiddelen."

„In de Britse wateren en de Middellandse Zee maakten rond drie-duizend destroyers, patrouille-vaartuigen, treilers en motorboten jacht op de onderzeeëers. Van Januari 1916 tot Februari 1917 wisten zij er precies zeven te pakken te krijgen." Intussen bouwde Duitsland er gemiddeld twintig per maand. En de Britse Admiraliteit, die zich de oorlog ter zee steeds had voorgesteld als „een reusachtig Trafalgar tussen super-Dreadnoughts (met twee of drie in ons voordeel)" wist niet beter te doen dan de ramp die Engeland en de Geallieerden bedreigde, te verzwijgen en in de krant te zetten dat wekelijks rond 2500 zeestomers in Britse havens binnenliepen en vertrokken! Zelfs in min of meer normale tijden pleegt dit cijfer tusschen 130 en 140 te zweven!

Zo weinig tevreden als Lloyd George is over de Generale Staf, zo weinig tevreden is hij ook over de Admiraliteit, en vooral over Admiraal Jellicoe is zijn oordeel niet mals. De Britse Marine had almaar grotere schepen gebouwd. De mijnen, „de loopgraven der zee", had men verwaarloosd. Van de twintig-duizend mijnen welke men in 1917 in voorraad had, bleken er slechts vijftienhonderd bruikbaar. De commandant van het opleidingsschip „Vernon" zeide, toen hij op een Britse mijn liep, onverstoorbaar: „Al sla je er met een hamer op, dan gaat het ding nog niet af." Verder had men geen granaten en torpedo's, die door pantserplaten heen gingen. Kortom, „wanneer Engeland ooit de zeeën beheerste, dan was het vóór de onbeperkte duikbotenoorlog." En dàt verdroeg Lloyd George niet! Kinderlijk was altijd zijn geloof geweest in de macht der Britse Marine. Op dit geloof had hij al zijn plannen en de zekerheid der overwinning gebouwd. En thans!... Doch zijn overtuiging prijs geven kon hij niet. Engeland kòn slechts winnen ter zee! Engeland moèst dus winnen ter zee.

Maanden en maanden duurde zijn gevecht met de Admiraliteit. Hij bad en dreigde, smeekte en bulderde om „convooien". Uitgaande en binnenkomende schepen moesten in groepen varen onder het geleide van oorlogsbodems. Admiraal Jellicoe was daartegen. Een convooi kon immers niet sneller varen dan het langzaamste schip. Weinige oorlogsbodems konden moeilijk een groot aantal schepen, die een uitstekend mikpunt vormden, beschermen. Het binnenlopen van convooien zou voorts verstopping der havens ten gevolge hebben. Lloyd George geloofde dat niet. En in elk geval, nu er maandelijks tien maal zooveel de kelder inging als men bouwen kon, moest er iets anders geprobeerd worden!

Jellicoe hield echter aan zijn standpunt vast, ondanks dat hij ook niet meer wist wat hij aan zou vangen. Kenmerkend is het onderhoud dat de Amerikaanse Admiraal Sims met hem had en waarover deze het volgende verslag uitbracht:

„Na de gewone begroting nam Admiraal Jellicoe een blad papier uit zijn lade en reikte mij dat toe. Het bevatte een lijst der verliezen ter zee en van de laatste maanden. Hieruit bleek dat de totale verliezen van Engeland en de Neutralen in Februari 536 duizend ton en in Maart 630 duizend ton beliepen; verder toonde het aan dat de verliezen in April ongeveer 900 duizend ton zouden belopen. Deze cijfers bewezen dat de verliezen in werkelijkheid drie of vier malen zo groot waren als de kranten schreven. Ik druk mij zeer zacht uit wanneer ik zeg dat ik door deze onthulling ten zeerste verbaasd was. Ik was, geloof ik, stom van verbazing, want zoo iets vreeselijks had ik nooit gedacht. Ik sprak Admiraal Jellicoe over mijn ontsteltenis.

„Ja," zeide hij, zo kalm als hadden wij het over het weer en niet over de toekomst van het Britse wereldrijk: „het is ons onmogelijk de oorlog verder te voeren, wanneer dergelijke verliezen blijven aanhouden."

„Wat doet u er tegen?" vroeg ik.

„Alles wat wij kunnen. Op alle mogelijke manieren vermeerderen wij onze anti-duikboot-krachten. Wij gebruiken alles wat ons dienen kan in de strijd tegen de onderzeeëers. Wij bouwen zooveel destroyers, treilers en dergelijke als wij maar kunnen. Maar de toestand is zeer ernstig en al de hulp welke wij kunnen krijgen, hebben wij hard en hard nodig."

„Het schijnt er naar uit te zien dat de Duitsers de oorlog gaan winnen," merkte ik op.

„Zij zullen winnen wanneer wij aan deze verliezen geen einde maken, en spoedig een einde maken," antwoordde de Admiraal.

„Is er geen oplossing voor dit vraagstuk?" vroeg ik.

„Voor zover ik kan zien, absoluut niet!"

Admiraal Sims liet zich op slag winnen voor de plannen van Lloyd George. Een convooi van 17 schepen dat van Gibraltar veilig in Engeland aankwam, was het eerste succes. Veertien convooien met 242 schepen voeren van Amerika naar Engeland met het verlies van slechts één stomer. In totaal namen van den zomer 1917 tot November 1918 16.657 schepen deel aan convooien. Daarvan werden er 102 getorpedeerd, 36 gingen verloren, terwijl zij van het convooi waren afgedwaald, en 16 vergingen. Geleidelijk daalden de verliezen der Britse scheepvaart tot minder dan 200 duizend ton per maand, terwijl de nieuwbouw tot rond 150 duizend ton per maand steeg.

De oorlog was gewonnen!

SPORT-RUBRIEK.

Officiele Mededelingen
VAN
"De Curaçaose Voetbalbond."

Wedstrijd-Uitslagen.

Zaterdag, 9 Februari.

CURAÇAOSE XI — H. M. „DANAE". 5 — 1

De wedstrijd van Zondag heeft geen doorgang kunnen vinden vanwege het vervroegde vertrek van de „Danae".

Stand Competitie-wedstrijden per 3|2|'35.

1ste klasse	Gesp.	Gew.	Gelijk	Verl.	Doelpunten voor	Doelpunten tegen	Punten
ASIENTO	14	9	3	2	25	16	21
R. C. C.	14	8	3	3	33	9	19
HERCULES	13	8	3	2	22	7	19
BISMARCK	14	6	4	4	18	16	16
TRAPPERS	14	6	3	5	16	15	15
VOLHARDING	14	5	1	8	24	18	11
M. S. V.	14	2	2	10	11	43	6
GO AHEAD	13	0	3	10	2	27	3

WEDSTRIJD - PROGRAMMA.

Zondag, 17 Februari.

MUNDO NOBO.

Comp. 1e kl. **Go-Ahead — Hercules** Aanvang 4.15 precies

Scheidsrechter: Beltram

Het Bestuur.

C.V.B.— H.M. „DANAE".

Als het publiek, dat enkele weken geleden zijn geld heeft uitgegeven voor de wedstrijd Jong-Holland—Asiento, zijn kostbare penningen had bewaard voor deze wedstrijd Curaçao—H.M. „Danae", het zou ongetwijfeld wáár voor zijn geld hebben gehad — wáár, van veel betere kwaliteit, dan we de Snip-bemanning te zien hebben gegeven. Op de tribunes en langs de lijntjes zagen we grote open plekken, maar de thuisblijvers hebben hier werkelijk iets gemist.

Spel en Spelers.

Het spel van de Engelsen viel ons in vele opzichten tegen. De zonen van Albion demonstreerden een groot gebrek aan fighting-spirit, aan bal-controle, en, waren zij individueel dikwijls zeer goed, van combinatie kwam bij hun spel maar weinig terecht. Wat echter bij hen opviel, was hun keurig kopwerk. Wij laten ons niet verblinden en in vervoering brengen door handigheidjes, schijnbewegingen en meer dergelijke aardigheden, die de massa begeesteren en aan de algemene zucht tot sensatie een gewenste bevrediging verschaffen, maar die niet leiden tot effectief opbouwen van een sluitend aanvalsspel, of het spel onnodig ophouden, zodat de tegenpartij overvloedige gelegenheid krijgt om zich te herstellen en een goede positie te kiezen. Maar in dit opzicht moeten wij het kopwerk van de Engelsen — hard en welgericht — bewonderen. Ook verdienen zij een woord van lof voor hun gentlemen-like optreden gedurende de hele wedstrijd, maar vooral in de laatste minuten, toen Curaçao een dubieus doelpunt fabriceerde.

Het spel van het Curaçaose elftal was in één woord prachtig. Curaçao verscheen in 't veld met drie invallers, want de heren Rondijk en Confesor lieten maar op zich wachten, — een gebrek, dat wij bij onze spelers al meer hebben geconstateerd, en dat nog steeds onaangenaam aandoet, — en A. Maduro bleek vervangen te zijn door Ruiz. Mogelijk is dit wel een verbetering geweest. Niet dat wij de capaciteiten van Antoine niet hoog zouden aanslaan, — verre van daar, — maar wij stonden enigszins sceptisch tegenover het opstellen van De Nieuwe op de plaats van linkshalf. Door 't uitvallen van Antoine kwam De Nieuwe op de rechtsbackplaats, waar hij thuishoort, en Ruiz heeft als invaller zeer goed voldaan. Rondijk en Confesor verschenen nog juist ter elfder ure. Het plotseling succes van de Engelsen bij het begin van de wedstrijd bleek voor de onzen een stimulans om hun beste krachten te geven, en zonder uitzondering kunnen we zeggen: „Alle spelers waren ruim voldoende." Er blijft natuurlijk: goed, beter, best. Over de keeper kunnen wij niet veel zeggen, daarvoor heeft hij te weinig werk gehad. Aan het doelpunt had hij geen schuld, maar zijn uittrappen liet te wensen over. Van de backs weten we niet, wie het eerste te noemen. Beiden hebben keurig gespeeld, doortastend en trapvast. Hadden de Engelsen zo'n backspel gehad, waarachtig, het zou onze jongens niet zo glad gezeten hebben. Jo Hollander hebben wij nog nooit zo resoluut en pittig gezien. Steeds was hij er als de kippen bij, als er gevaar bezworen moest worden. Er lag over zijn spel een enthousiasme als we van hem niet gewoon zijn. De Nieuwe was juist 't tegenovergestelde — doodkalm, alsof het salonwerk was, — ijzig kalm, angstwekkend kalm soms; maar correct, afgewerkt, prachtig positie-kiezen, kopwerk, dat voor dat der Engelsen zeker niet onderdeed, een speler, die geregeld zijn kansen en die der tegenpartij met koelbloedige nuchterheid berekent en dan afdoende maatregelen treft. 't Was in één woord 'n backstel, dat elkaar volkomen begreep en wederkerig elkaar aanvulde, de beste linie van de ploeg. De middenlinie was het zwakste, als we tenminste bij zo'n fraai spel van zwak kunnen praten. Het beste voldeed hier Ruiz, enthousiast en zeker, én... steeds achter zijn vleugel. Want de halflinie moet immers de voorhoede voeden. Op dit punt moeten wij eerlijk zeggen, dat Alex Sintiago ons is tegengevallen. Hij bleef te veel verdediger; het lijkt ons, dat hij iets van zijn vroeger enthousiasme en van zijn techniek heeft ingeboet. Zijn passes waren niet zo zuiver, hij aarzelde soms met aanvallen; kort gezegd, hij was niet de grote stuwer, de beheerser van het middenveld, zoals we hem vroeger kenden, hetgeen echter niet wil zeggen, dat zijn spel van Zaterdag onvoldoende was. Absoluut niet, hij heeft veel nuttig werk gedaan, maar hij lijkt ons minder dan enkele jaren terug en alleen om zijn groter uithoudingsvermogen kunnen wij het billijken, dat de elftal-commissie hem de voorkeur heeft gegeven boven De Wolf. Leers was goed, zeer goed als verdediger, maar viel niet op door brillant werk, en is ook geen stuwer, die de voorhoede tot activiteit prikkelt. De voorhoede als geheel heeft goed voldaan. Het meeste verband zat in de rechtervleugel, waar Coprá en Ramírez elkaar uitstekend begrepen. Wat gaven die lui dikwijls aardige staaltjes van combinatie. Met Jossy Suarez vormden zij de stormram, waaraan Curaçao deze fraaie overwinning te danken heeft. In Ramírez hebben wij een binnenspeler, die ook weet, dat binnenspelers moeten zorgen voor 't contact met de middenlinie, die geregeld terugkwam om de bal te halen, wat op de rechtervleugel weliswaar meer nodig was dan op de linkervleugel, waar Ruiz uitstekend steunde, maar waarin Zeppelin toch merkbaar te kort schoot, welk werk dan door Suarez werd overgenomen. Frappant was 't ook te zien, hoe deze drie spelers Suarez, Ramírez en Coprá, telkens onderling van plaats wisselden, waardoor Coprá ertoe kwam om in de positie van midvoor het derde doelpunt te maken. Hier was werkelijk techniek, combinatie en elkaar begrijpen. Opvallend was het ook, hoe goed Suarez zich aan wijzigende omstandigheden wist aan te passen. Was de Castro eens verdwaald naar rechts, dan zagen we de midvoor linksbinnen spelen; bij het derde doelpunt, had hij Coprá zijn plaats afgestaan en dreef zelf af naar rechts. Was zijn spelverdeling misschien wat eenzijdig, te veel op rechts ingesteld, de superioriteit van de rechtervleugel rechtvaardigde deze handelwijze enigszins; alleen met zijn schot had hij deze middag niet veel succes. De Castro speelde te individueel; behalve zijn twee doelpunten, waar hij twee grote blunders tegenover stelde, deed hij weinig opvallend werk, behalve dan dat hij nogal eens in de buitenspelval liep. Rondijk was goed zonder uit te blinken en heeft het overigens niet verbazend druk gehad.

Jammer, dubbel jammer vinden wij het echter, dat deze energieke aanvalslinie haar fraai spel vooral in het laatste kwartier door minderwaardige praktijken en unfaire handelingen ging ontsieren. Wij weten wel, dat in dergelijke omstandigheden vooral aan de zenuwen van de voorhoede-spelers zware eisen worden gesteld, en dat er een niet geringe mate van zelfbeheersing nodig is, om zich dan steeds te onthouden van alles, waar ook maar enigzins „een luchtje" aan is, maar van spelers, die, om 't zo maar eens te zeggen, zijn uitgekozen om de eer van de vlag te verdedigen, mag toch wel verwacht worden, dat zij over voldoende zelfbeheersing beschikken. Opvallend groot was in deze periode het aantal vrije schoppen, dat in het nadeel van Curaçao moest worden uitgedeeld. En ook lijkt het ons wel wat nuchter, als spelers van zulke kwaliteit zich zo herhaaldelijk off-side laten zetten. Op een gegeven moment stonden zelfs vier spelers van de voorhoede in buitenspelpositie.

Het publiek.

Reeds meermalen hebben wij met voldoening mogen constateren, dat het publiek een gezondere opvatting begint te krijgen over sportiviteit, en er dus langs de lijnen geleidelijk-aan minder wanklanken worden vernomen. Zaterdag j.l. is het ons echter duidelijk gebleken, dat een gedeelte van het publiek nog steeds geen goed begrip heeft van de rechten der tegenpartij en geen eerlijke, loyale houding weet aan te nemen tegenover degenen, die niet tot de favorieten behoren. Een verachtelijk chauvinisme! Ook hoorden wij zelfs stemmen opgaan, die de spelers tot vuile trucjes aanmoedigden, als b.v. om de bal met de hand te spelen!

Wij protesteren met klem tegen deze verfoeilijke stelregel: dat een overtreding geoorloofd zou zijn, als de speler er slechts zorg voor draagt, dat de scheidsrechter het niet ziet! Wij verafschuwen elke vorm van bedrog als strijdig tegen de christelijke beginselen! Zulke opvattingen dienen én bij het individu én bij de gemeenschap in de kiem te worden gesmoord, daar zij de weg openstellen voor allerlei ongeregeldheden, en de sport zijn enige mogelijkheid om tot veredeling van het volkskarakter bij te dragen ontnemen. Alleen laagstaande karakters kunnen in ernst een dergelijke leuze aanhangen.

Gelukkig zijn er ook velen, die een heel andere houding aannemen tegenover eerlijke tegenstanders. Ook hiervan mochten wij staaltjes ondervinden. Moge hun aantal steeds groeien! Mogen we in 't vervolg ook verschoond blijven van dat akelig indianengehuil, als bij sommige gelegenheden uit de gelederen der derde rang pleegt op te stijgen, zoals b.v. bij het protest van de Engelse keeper tegen het vijfde Curaçaose doelpunt. Zulke onverkwikkelijke scènes maken op vreemdelingen een weinig verheffende indruk, en brengen onze namen in discrediet.

De wedstrijd.

Over de wedstrijd zelf zijn we kort. De Engelsen winnen de toss en de Engelse consul trapt af voor Curaçao, dat al dadelijk diep in de Engelse gelederen doordringt. De bal wordt echter terug gewerkt en de Engelse voorhoede zet een aanval op. Sintiago aarzelt met aanvallen, de als lage voorzet bedoelde bal wordt door één van onze achterspelers van richting veranderd en rolt buiten het bereik van de keeper in 't doel. Zo komen de Engelsen op een fortuinlijke manier aan de leiding. We denken aan de lofprijzingen, die we ergens op dit team gelezen hebben, en maken ons reeds ongerust over de toekomst der onzen. Maar die zijn blijkbaar met de beste bedoelingen bezield. Herhaaldelijk zien we Suarez in 't middenveld de bal mooi vrij maken en doorgeven naar Coprá, die gewoonlijk mooi vrij staat, maar oudergewoonte weer eens in de buitenspelval loopt. 'n Tijdje gaat 't spel aardig op en neer, en in deze periode laat zich Hollander van zijn beste zijde kennen. Dan maakt Suarez weer eens de bal mooi vrij, geeft door naar Coprá; we weten niet, of hij off-side staat, maar de scheidsrechter laat doorspelen, 'n prachtige voorzet, de Castro staat klaar en heeft maar voor 't inschieten, wat hij ook heel ordentelijk doet. De stand is gelijk. Weer golft 't spel op en neer zonder gevaarlijke momenten op te leveren. Weer heeft Suarez in 't middenveld de bal te pakken, zet schuin door, 'n goede voorzet van Coprá belandt weer bij de Castro, nu kost het wat meer moeite, maar keurig maakt hij zich vrij en geeft Curaçao de leiding. Zo blijft de stand tot de rust.

Na de rust is Curaçao overwegend in de meerderheid. De achterhoede weet wel raad met de lastige situaties, die zich maar zelden voordoen. De keeper heeft het gemakkelijk. In de voorhoede wordt echter gewerkt. Ruiz werkt de bal in de richting van het doel; Ramírez en Coprá verstaan elkaar uitstekend; zij dwalen echter verbazingwekkend naar het midden; van rechts belandt de bal bij Coprá, die 'n opgelegde kans niet onbenut kan laten voorbijgaan. (3—1). Dan wordt het enthousiasme in de voorhoede te groot en scheidsrechter Elfrink, die als gewoonlijk rustig en zeker leidt, moet enkele vrije schoppen uitdelen tegen Curaçao. Ruiz lost een prachtig schot van grote afstand, maar de Castro staat off-side. Prachtig opbrengen rechts en een voorzet komt bij de vrijstaande de Castro, edoch — Zeppelin weet deze geheide kans heel behoorlijk om hals te brengen. Nadat de voorhoede nog enkele malen off-side heeft gestaan, eens zelfs vier spelers tegelijk, krijgt tenslotte ook Suarez, die reeds de geestelijke vader van twee, misschien zelfs van drie doelpunten mag heten, een goede kans, die hij waardig benut, en de stand is 4—1. Dan volgt een korte periode, waarin de Engelsen eens wat steviger aanpakken, maar zij zoeken het te veel in individueel spel en voor de tweede maal gaat een slecht gericht schot van de rechtsbuiten naar en naast het Curaçaose doel. Weer zijn de bordjes verhangen, een snelle Curaçaose aanval brengt de bal in 't Engelse doelgebied, de uitlopende keeper schiet de bal tegen de handen(?) van de toesnellende Ramírez, en terwijl de keeper heftig appeleert, verdwijnt de bal in 't Engelse doel. De keeper zet zijn protest voort, gerugsteund door de backs, maar scheidsrechter Elfrink is het niet met hen eens. Hij kent de regels beter dan wij, en mag natuurlijk niet straffen voor 'n overtreding, die wij zouden gezien hebben. Een gedeelte van het publiek begint een weinig stichtelijk geloei. De Engelsen leggen zich echter heel sportief bij de beslissing van de scheidsrechter neer en als kort daarop het einde komt, heeft Curaçao verdiend gewonnen, en al hadden we het laatste doelpunt liever op een degelijker manier zien gemaakt worden, de 5—1 uitslag is absoluut niet geflatteerd. Techniek en enthousiasme gepaard aan tactische combinatie hebben Curaçao deze fraaie overwinning bezorgd.

Nederland—Duitsland.

A.s. Zondag zal de internationale voetbalwedstrijd Holland—Duitsland te Amsterdam plaats hebben. Volgens de „Curaçaosche Volkskrant" zal het Nederlands elftal spelen in dezelfde opstelling, als tegen Zwitserland op 4 Nov. ll., dus:

Halle

v. Diepenbeek — v. Run

B. Paauwe — Anderiessen — v. Heel (aanv.)

Wels — Vente — Bakhuys — Smit — v. Gelder.

In aanmerking genomen, dat het Duitse elftal in het tournooi voor het wereldkampioenschap in 1934 in Italië een eervolle derde plaats wist te veroveren, zullen de Oranje-mannen morgen een zware dobber hebben. Maar onze huidige nationale ploeg boezemt wel vertrouwen in. De wedstrijd staat onder leiding van de Zweedse scheidsrechter Olsson.

Mr. Snip. Wegens plaatsgebrek moet Uw ingezonden stukje nog een weekje wachten. De volgende week echter zal het zeker een plaatsje vinden.

DE NEDERLANDSE PADVINDERS-VERENIGING.

AFDEELING
WILLEMSTAD — CURAÇAO.
GROEP I.
GROEP-NIEUWS van

Maandag 18 tot en met Zondag 24 Febr. '35.

Uit de leiderskamer:

In verband met het gelukkige bezit van een goed vervoermiddel (bus) is op de laatste Troepraad besloten: elke Zaterdag (kampeerdagen uitgesloten) de gelegenheid te openen om des s'middags te gaan zwemmen op JANTHIEL.

Kosten hiertoe zijn 5 cents, zowel voor PADVINDERS als JEUDIGE KNAPEN, niet tot de Padvinderij behorende.

Den heer PERRET GENTIL onze oprechte dank voor zijn welwillende medewerking.

Vertrek der bus, des namiddags half drie van het groepterrein Rif.

Terugkeer des namiddags om 5 uur precies.

De eerstvolgende keer voor deze zwemgelegenheid is gesteld op *2 Maart e. k.*

PATRUILLE BIJEENKOMSTEN.

Op Dinsdag, 19 Febr. voor de patrouilles WOLVEN EN HERTEN.

En Woensdag, 20 Febr. voor de patrouilles VOSSEN en ARENDEN.

Beide avonden, begin der bijeenkomsten om half zeven.

sluiting om 8 uur.

Neem de seinvlaggen eens ter hand.

WEEK-EIND INSPECTIE.

Op, Vrijdag, 22 Febr. is 't om half zeven in burger verzamelen.

Elke patroulle wordt geinspecteerd door hare patr.leider.

ZORG AL HET OPGEGEVENE BIJ JE TE HEBBEN.

(kampkosten en contributie afdragen.)

WEEK-END CHRISTOFFEL BERG.

(Het neusje van den zalm, of van de Christoffel)

Vertrek op Zaterdag, 23 Febr. om 2,15 uur van de WIGWAM.

Terugkeer op Zondagmiddag om 6 uur wederom in stad.

(ZOO NOODJG SCHOOLWERK MEDENEMEN)

(kampkosten 50 cts per persoon.)

1e HORDE VAN WILLEMSTAD—CURAÇAO.

Dinsdag, 19 Febr.

Geen bijeenkomst.

(GEEF JE UNIFORM IN DE WASCH.)

Zaterdag, 23 Febr.

Om 2 uur op het Rif verzamelen.
Training wedstrijd vlaggeroof.
Verhaal; HET JONGENSVERBOND.

Goede Jacht.

AKELA.

Steunt het Apostolaat ter Zee.

„ELIAS S. L. MADURO WELDADIGHEIDSFONDS".

Buitengewoon Algemene Vergadering ten kantore van de firma S. E. L. MADURO & SONS, op den 19 Februari 1935 te 10 ure voormiddags.

Agenda:

1. Verkiezing van een bestuurslid ter voorziening in de ontstane vacature door het overlijden van wijlen den Zeer Eerw. Heer P. A. EUWENS, O.P.
2. Rondvraag.

De Secretaris a.i. — A. D. CAPRILES.

De Voorzitter — B. D. DUQUE.

Aankomst en vertrek der schepen in de week van 17—23 Februari 1935.

S. S.	Aank.	Van	Vertr.	Naar
Lara	17	New York	17	Aruba, Maracaibo
Caracas	17	Maraeaibo	17	New York
Heinz Horn	17	Hamburg	17	Cartagena
Dakarian	17	Liverpool	18	Cristobal, N. Zealand
Cuba	17	P. Limon	18	Le Havre
Ingrid Horn	17	Cartagena	18	Hamburg
Miranda	—	Curaçao	18	Maracaibo
Georgic	20	New York	20	Cristobal
Flora	20	New York	20	Aruba, Maracaibo
Rangitane	20	Londen	20	Cristobal, N. Zealand
El Libertador	20	Maracaibo, Aruba	20	La Guaira
Iberia	21	Hamburg	21	P. Barrios
Astrea	22	Maracaibo	22	New York via P. Cabellp
El Libertador	22	La Guaira	22	Aruba, Maracaibo
Alemania	22	Maracaibo	—	Curaçao
Homeric	23	New York	23	Cristobal
Carabobo	23	New York	23	Aruba, Maracaibo

Priestermartelaren in Sovjet - Rusland

Naar hereniging? De Metropoliet Peter Kroetitsky, de eerste opvolger van de overleden patriarch Tichon, die zich niet ertoe lenen wilde, om voor de Gepoe de Orthodoxe Synode te besturen, werd gedeporteerd naar een verlaten eiland in de Noordelijke IJszee.

De Gepoe vond toen een ander Metropoliet Sergius, bereid om de Orthodoxe Kerk te besturen maar natuurlijk onder de rechtstreekse controle van de Gepoe. Een zeker aantal priesters volgden het voorbeeld van Sergius, erkenden 't bolsjewistische machtapparaat en onderwierpen zich aan zijn controle. Van dit ogenblik af hield de orthodoxe kerk in Rusland op te bestaan als één Kerk. Zij splitste zich in twee takken: de Kerk, die zich „dood" noemde, die zich niet aan de Sovjet wilde onderwerpen, en de Kerk, die zich „levend" noemde en den metropoliet Sergius als hun opperhoofd erkenden. Is het nog wel nodig er aan toe te voegen, dat het merendeel van de bisschoppen en priesters de „dode" kerk, of de „kerk van Tichon" trouw bleven? Velen van hen werden gefussilleerd of verbannen naar het Noorden van Rusland. Voor de „Tichonisten" heeft de Synode van Moskou alle gezag verloren, sinds zij onder controle van de Gepoe werd gesteld. De vertegenwoordigers van de „levende" kerk trachtten zich te rechtvaardigen. Volgens hen was de onderwerping aan de controle van de Gepoe noodzakelijk: ja, zelfs het bestaan van de Synode hing er van af. Het was derhalve beter, dat het bestuur van de Kerk onder deze verhoudingen bleef voortbestaan, dan dat de Kerk geheel zonder leiding zou komen. Door zich onder controle van de Atheïsten te stellen, zou de Synode ook een zekere macht bewaren en bemiddeling kunnen verlenen bij de bolsjewistische autoriteiten ter verbetering van het lot der gevangen genomen priesters.

Het ligt niet in onze bedoeling, verder op deze kwestie in te gaan. Misschien is het standpunt van de aanhangers der „levende" kerk, van hun zijde bezien, te rechtvaardigen. Het zou immers te ver voeren, al deze bisschoppen en Priesters verraders te noemen, die in het algemeen belang met de Sovjets samenwerken. Het moet daarentegen ook weer gezegd worden, dat Sergius vaak te ver ging in zijn onderwerping aan de Gepoe, zodat men zich tenslotte ging afvragen: is het de Synode of de Gepoe, die de kerk bestuurt? In ieder geval bezit noch deze Synode, noch Sergius in Sovjet-Rusland ook maar enig gezag. In werkelijkheid is en blijft de ongelukkige verbannen Metropoliet Kroetitsky het hoofd van de Orthodoxe Kerk. Het gezag van deze martelaar groeit steeds in de zielen van de gelovigen. Volgens de laatste geruchten, die intussen nog niet bevestigd zijn zou de regering voornemens zijn de Synode van Moskou op te heffen. Van de andere zijde schijnt het, dat het tot een openlijk conflict is gekomen tussen Sergius en Stalin, dat in verschillende steden zelf geleid heeft tot een machtige beweging tegen het groeiend Atheïsme. Dit zou dus een aanduiding kunnen zijn, dat metropoliet Sergius zijn dwaling heeft ingezien en dat hij aan het compromis tussen de Kerk en de regering een einde wil maken. Wanneer men in deze strijd tussen God en de Staten zich zou wenden tot den martelaar in ballingschap, dan zou dit een grote stap betekenen in de richting van een hernieuwde eenheid in de Russische kerk. Iedere Katholiek zou zich verheugen in deze overwinning van het christendom op het Atheïsme. Ongelukkigerwijze is het echter zover nog niet, wanneer wij berichten vernemen, waarin melding wordt gemaakt, dat Sergius aan alle bisschoppen in het buitenland een schrijven heeft gezonden, met de verklaring, dat al zijn handelingen vrij zijn en dat hij de verantwoordelijkheid ervan geheel op zich neemt.

Dat wil dus zeggen, dat hij iedere fout tegenover de kerk niet onder de druk van de Gepoe, maar in volle vrijheid heeft gemaakt. Vervolgens, dat de Synode van Moskou, die hij sedert de verbanning van den metropoliet Kroetitsky presideert, heeft besloten om alle Russische Priesters in de vreemde, die zich niet aan haar gezag onderwerpen, te veroordelen. Ten derde, dat alle Russisch Schismatieke priesters, die zich niet aan haar gezag onderwerpen, door de Synode van Moskou uit hun ambt werden ontzet. Dat het alle bisschoppen van deze groep verboden is, de H. H. Diensten te verrichten, terwijl alle gelovigen die deze diensten bijwonen, uit de Orthodoxe Kerk worden verbannen. Dit document draagt duidelijk de stempel van de Gepoe en wij zijn van mening, dat dit schrijven niet in volle vrijheid, maar onder de druk van het politie-apparaat is opgesteld. Doch zelfs in dat geval zou de onderwerping van metropoliet Sergius al te ver zijn gegaan.

De Katholieke Universiteit te Peking.

Door Dr. Jos. Goertz S. V. D.

In het afgelopen jaar heeft de katholieke Universiteit van Peking weliswaar zeer vele moeilijkheden ondervonden, maar de Paters van het Goddelijk Woord die sinds een jaar deze hogeschool hebben overgenomen, konden toen pas ten volle beseffen welk enorm groot werk hun voorgangers tot stand hadden gebracht, en daarom begonnen zij met nog des te meer ijver voort te zetten, wat de Benedictijnen zo moeizaam hadden opgebouwd en waaraan deze jarenlang hun beste krachten hadden geofferd.

In de beginne beschikten de Paters van het Goddelijk Woord niet over voldoende eigen leerkrachten. Toch kon het studiejaar nog tijdig een aanvang nemen; voor de hogere colleges stonden 594 studenten ingeschreven terwijl 416 studenten eindexamen maakten.

Het bezoek van Senator Marconi in December van 1933 was van niet te onderschatten betekenis, daar hierdoor op levendige wijze het bewustzijn werd wakker geroepen dat er gemeenschapszin moet bestaan onder de studenten, onder katholieken en heidenen, om de wetenschap te dienen.

Toen de nieuwe Apostolische Delegaat voor China, Mgr. Zanin een bezoek bracht aan de katholieke Universiteit van Peking bleek daaruit de grote belangstelling van de hoogste kerkelijke autoriteiten voor het universitair onderwijs in China.

Gedurende de zomervacantie verloor de Universiteit een van haar beste leerkrachten, toen de deken van de faculteit der natuurwetenschappen Dr. St. Richarz op een studiereis in Schangtoeng, tengevolge van de buigewone hitte aan een zonnesteek overleed

De uitgaven van de universiteit bedroegen dit jaar 350.000 Mexicaanse dollars, terwijl de inkomsten van de collegegelden slechts 65.000 dollar opbrachten.

De nieuwbouw van een convict (internaat) eiste bovendien nog een bedrag van 85.000 dollar. Want de Universiteiten in China moesten ook voor het nachtverblijf der studenten zorgen. Het is voorschrift dat alle studenten, wier ouders of bloedverwanten niet in Peking zelf wonen, in een convict moeten wonen, dat bij de universiteit behoort. Dit heeft natuurlijk dit voordeel dat men op de hogeschool behalve aan eigenlijke vakstudie, ook aandacht kan schenken aan de geestelijke opleiding en vorming van de studenten. Van de andere kant brengt dit internaat voor de universiteit grote finantiële zorgen mee, daar het kostgeld dat de studenten betalen niet voldoende is om de onkosten te dekken.

Bij het begin van het nieuwe schooljaar hadden zich ongeveer 600 studenten aangemeld; er konden echter slechts 273 studenten worden aangenomen. Zo stonden er tijdens het eerste semester 674 studenten ingeschreven tegenover 594 het vorig jaar, die afkomstig waren uit bijna alle provincies van China, sommigen zelfs uit overzese gewesten.

Aan deze universiteit zijn drie faculteiten met in totaal twaalf leerstoelen. De faculteit der wijsbegeerte omvat de afdelingen voor Chinese Philologie, Philosophie, Sociologie en Nationale Economie.

De faculteit voor Wis- en Natuurkunde omvat Wiskunde, Natuurkunde, Scheikunde en Biologie.

De paedagogische faculteit omvat opvoedkunde, psychologie en schone kunsten.

Het zou natuurlijk ten zeerste zijn toe te juichen wanneer ook de medischen faculteit kon worden gevestigd.

Het aantal leerkrachten der Universiteit bedraagt 97 n.l. 34 professoren en 63 lectoren en assistenten. Daarvan zijn er 32 katholiek en onder hen bevinden zich 16 priesters, die allen tot het Gezelschap van het Goddelijk Woord behoren. Voor het nieuwe studiejaar kon deze missiecongregatie weer acht nieuwe leerkrachten ter beschikking stellen.

Onder de 594 studenten zijn 25 katholieken; onder de studenten van de middelbare inrichtingen van onderwijs 73, een percentage dat hoger is dan het verhoudingscijfer der katholieken ten opzichte van de totale bevolking van China.

De meeste katholieke studenten zijn georganiseerd in de katholieke Actie.

In een van haar laatste vergaderingen werd o.m. besloten om begaafde en veel belovende katholieke studenten, die echter niet in staat zouden zijn om de studentkosten te betalen, toch in de gelegenheid te stellen hun studie aan de Universiteit voort te zetten.

Tijdens de zomervacantie organiseert de Universiteit een cursus over de verschillende vraagstukken der katholieke opvoeding. Uit bijna alle provincies van China waren belangstellenden gekomen, zelfs 45 directeuren en leraren.

Aan het instituut voor Middelbaar Onderwijs wordt een vormingscursus gegeven voor de Katholieke Actie door Dr. Yu Piu, oud-professor in de Chinese taal en letteren aan het college van de Propaganda in Rome, thans Directeur-Generaal van de Katholieke Actie voor geheel China. Meer dan 150 leiders uit de provincie Kansoe, Schansi, Hopel, Schantung en Chabar hebben deze cursus meegemaakt en werden ingewijd in de grondbeginselen en methoden der Katholieke Actie.

Er werden zelfs inleidingen gehouden doorden Pauselijken Delegaat Mgr. Zanin en de Apostolische Vicaris van Peking Mgr. Montaigne. Deze cursus duurde meerdere weken.

Voor de katholieke Universiteit zijn er nog tal van problemen die dringend om oplossing vragen, en tal van moeilijkheden zullen nog overwonnen moeten worden.

Het zou ons te ver voeren, wanneer we hier nog moesten gaan uiteenzetten welke invloed de katholieke Universiteit uitoefent op het geestesleven en de cultuur van China in het algemeen en welke invloed de katholieke Universitett inneemt tegenover de Protestantse instellingen van onderwijs.

Wij moeten dit instituut behouden, meer nog, we moeten alles in het werk stellen om de uitbouw en groei van de katholieke Universiteit in China steeds meer te helpen bevorderen en haar ideaal steeds meer nabij te brengen, ondanks de crisis en de talloze moeilijkheden die nog overwonnen moeten worden. Maar daarvoor zijn we niet bang. Maar zeker er moet hard gewerkt worden. Maar de Universiteit zal haar invloed doen gelden. Toen er onlangs in een Chinese krant kritiek werd uitgeoefend op de katholieke Universiteit, moest toch worden toegegeven dat men ook vol lof was over het opvoedende en culturele werk der Katholieke Hogeschool.

Deze Chinese criticus gaf tenslotte de volgende raad: „Hebt ge ook nog andere belangen als studie en zelfontwikkeling dan bent ge op de Katholieke Universiteit niet op Uw plaats. Maar wanneer ge wilt studeren en leren werken dan hoort ge daar thuis."

Een betere critiek kunnen we per slot van rekening niet verlangen. De studenten die aan de Katholieke Universiteit van Peking studeerden, bekleden bijna allen reeds zeer invloedrijke posten en betrekkingen. In 1933 is zelfs een zoon van den President der Chinese Republiek aan de Katholieke Universiteit gepromoveerd.

Ondanks alle moeiten en zorgen is het troostend voor ons te weten, dat we niet tevergeefs werken en dat we onze katholieke studenten ook opleiden in de geest der Katholieke Actie, tot flinke degelijke katholieke mannen, die in hun later leven grote invloed kunnen uitoefenen en leiding kunnen geven, iets wat de katholieken in alle steden en dorpen van China zo hard nodig hebben.

Mijn moeder had gelijk.

Sla de ogen zedig neder,
Als je door de mensen gaat;
Schuchterheid is voor een meiske
Iets wat haar zo aardig staat.
Niet brutaal naar alles kijken,
Niet eens links en niet eens rechts:
Wat soms goed lijkt en bescheiden
Is voor meisjes vaak iets slechts.
Denkt niet:... moeder is te ernstig
En zo.... innig ouderwets
En vrijmoediger vriendinnen,
Noemen het wel flauw geklets....
Maar die moet ge liever mijden
Kies dan.... moeder als vriendin
En zoek vreugde, arbeid, liefde
In het ouderlijk gezin
Onbeschaamde ongekleedheid
Wenst een kuise jonkman niet.
Zorg dat hij je voeten, handen
En je reine ogen ziet.
Maar.......
Je moet geen doetje wezen,
Lach en zing waar het zo past;
Kuisheid is ook levensblijheid
En geen dwang of overlast.
Als je ouder zijt geworden
En aan veel ervaring rijk...
Zal je dankbaar steeds erkennen
Ja....
Mijn moeder had gelijk.

Haar eerste gedachte.

„Wat zei je vrouw wel, toen je haar de waterval van Schaffhausen toonde?"

„Paul, zeide ze, weet je zeker dat wij thuis de kraan van de badkamer hebben dichtgedaan?"

Hedenavond worden in de drie stadsparochies de Missies geopend. Voor de regeling hiervan verwijzen wede katholieken naar de „La Union" en de programma's.

Waarachtige huwelijksliefde is identiek met zuivere trouw, achting en zielverwantschap.

Wat zijn wij grote mensen, toch kinderen. We hunkeren naar iets dat we niet kunnen bekomen. We pogen het verlangde te bereiken, maar worden telkens teleurgesteld. Doch we weten zo slecht ons verlies te nemen. We lopen soms wel met een boos hoofd rond en beelden ons in, dat we het nutteloze niet meer zullen doen, doch na enige tijd betrappen we er ons zelf op, dat we bezig zijn het onmogelijke na te jagen. We moesten wijzer worden! Er zijn nu eenmaal dingen in het leven, die we niet dwingen kunnen. Laten we onze tijd niet verspillen aan het onmogelijke. Laten we onze energie niet verdrijven en door een hunkeren naar het o[illegible] Z[illegible]tten we een streep onder het n[illegible] sl[illegible]gen en beginnen we met moed en frisse kracht aan een nieuwe taak, die ons ligt en onder ons bereik is. Geen tijd verprutsen met onmogelijkheden.

Handel.

De koopman overweegt: „als 't er om ging de mensen in te kopen naar de waarde, welke zij werkelijk betekenen en men kon ze verkopen naar de prijs, die zij zich zelve inbeeldden, dat zou nog eens een voordelige zaak zijn."

Apostolaat ter Zee.

Afdeling-Curaçao.

Donderdag, 14 Maart 1935.

Algemene ledenvergadering in de R. K. Zeemansclub, Klipstraat, No. 51, 8 uur 's avonds.

Agenda:

a. Jaarverslag.
b. Rekening en Verantwoording v.d. Penningmeester.
c. Verkiezing van 2 Bestuursleden wegens periodieke aftreding.
d. Rondvraag.

Curaçao, 23 Februari 1935.

3-1 **HET BESTUUR.**

Satyre en humor.

Uit „onze" geschiedenis.

Anecdotische verhalen uit de journalistiek dateren gewoonlijk van de vorige eeuw; na 1900 heeft geen persman nog de gelegenheid gekregen, om tot bezinning te komen, en rustig te verhalen, op welk 'n slimme, sluwe, humoristische of tragi komische manier hij 'n primeur afsnoept, 'n gerucht naar waarde schatte, 'n hoogheid ongemerkt intervieuwde en zo al meer. Van Clemens Samuel Langborne, alias Mark Twain die na z'n avontuurlijke voorgeschiedenis van 1862 tot 1865 redacteur was aan een tijdschrift in Virginia City, als humoristisch schrijver bij uitstek, als scherp waarnemer en bespotter van de menselijke eigenaardigheden, van hun deugden en gebreken, als z.g. droogkomiek ook journalist bij uitnemendheid, gaan er nogal verhalen rond.

Zoo moet hij aan de redactie van een Amerikaanse krant, die per abuis maar met grote sensationele opschudding het bericht van zijn dood gelanceerd had, getelegrafeerd hebben: „Overlijdensbericht sterk overdreven."

Toen hij in het begin van zijn loopbaan ergens in Missouri de leiding had van een blaadje, dat den wijdschen titel droeg van „Vlag van het Westen", werd hem door een nogal bijgelovig uitgevallen abonné gevraagd, of 't een goed of 'n kwaad voorteeken was, dat hij tussen de bladen van de krant een spin gevonden had. Mark Twain gaf hem onder de rubriek: „Correspondentie" het volgende instruerende antwoord: Trouwe abonné: Het vinden van een spin tussen de bladen van onze krant betekent geluk noch ongeluk voor U. De spin las alleen onze krant maar door, om er achter te komen, wie er bij ons adverteert om zich dan te begeven naar de winkel van een hunner, die het niet doen, en over diens deur een web te weven, om voortaan een leven van ongestoorde rust te leiden."

Ongeveer anderhalve eeuw geleden, 12 Jan. 1780, verscheen het eerste nummer van de „Neue Züricher Zeitung". In het eerste hoofdartikel beloofde de redactie aan haar lezers, dat zij alle mogelijke moeite zou doen, om de snelheid van de berichtendienst zoo hoog mogelijk op te voeren. Deze belofte meende zij evenwel niet te mogen doen, tenzij met de volgende uitdrukkelijk vermelde restrictie: „Het zal ons evenwel, zoals bij andere krantenschrijvers, niet mogelijk zijn, om de wereldgebeurtenissen vroeger te vermelden, dan zij gebeuren!"

Verhalen zoals er een van Löns gaat, zijn er legio, vooral van de z.g. kopstukken der journalistieke aristocratie, van hen, die uit en thuis zijn bij politieke, diplomatieke en wetenschappelijke leiders, zoals de Blowitz er een was, en gelijk Sauerwein er een is.

Löns dan was en kwam overal, waar een ander niet wezen en niet komen kon. Toen het Kaiser-Wilhelmmonument bij de Porta Westfalica onthuld zou worden, zou Löns er heen, om er voor zijn krant een verslag van te maken. Hij had ongelukkigerwijze echter geen toegangskaart, en wist wel, dat heel het terrein nauwkeurig afgezet zou zijn. Wat deed Herman Löns? Hij stak zich in rok, dekte zich met een hoge hoed, zette 'n monocle voor 't oog en stevende recht op de ingang af, waar hij de bewakers allergenadigst groette, zodat deze beleefd en buigend terugweken en hem ongehinderd doorlieten.

Tenslotte is het niet lang geleden, dat een grote krant een stadsreporter nodig had, waarvoor zich niet minder dan twee dozijn liefhebbers aanmelden. Daarvan werden er drie uitgekozen om beproefd te worden. Zij kregen daarom de opdracht om 'n proefverslag van een ongeluk te schrijven. En hij, die zich de de aanstelling waardig maakte, schreef:

Gisteren maakten wij een ongelukkig toeval mee, dat ons het bloed in de aderen deed stollen. Een taxi, die in volle vaart de Langestraat af kwam gerend, zou haast een kindermeisje met twee kinderen hebben overreden. Het zou een ongeluk geweest zijn, waarbij minstens drie mensenlevens moesten worden betreurd, als niet het kindermeisje, als ware het uit voorgevoel, toevallig de kinderen, aan hare zorg toevertrouwd, thuis gelaten had en juist een drogisterij was binnengegaan. Nu kon de chauffeur gelukkig nog juist bij het kruispunt van de Breedestraat, op welk gevaarlijk verkeerspunt wij die catastrofe medegemaakt zouden hebben, remmen, het stuur omgooien draaien en terugrijden. Zou deze zonderlinge samenloop van omstandigheden het anders beschikt hebben, dan waren een zorgzame vader en een liefhebbende moeder, een goede broer en zuster in de diepste droefheid gestort, om niet te gewagen van de materieele schade aan reparatie van taxi, en aan een begravenis verbonden.

Adamson begrijpt de situatie niet.